

FJERDE DEL

“SAALEDES ELSKEDE GUD VERDEN.”

- - -

“TIDENS FYLDE”

Tidens Fylde, Herrens Tid var kommen,
Verdens nye Fødsel forestod,
indtil nu, man kun i Helligdommen,
i Jerusalem har fundet Bod.
Offerdyret maatte sone Brøden,
her, ved Præsten, man forsoning fik,
men for alle andre var det Døden,
om man ind for Naadestolen gik.

Blod af Øksne, Kalve eller Bukke
kunde dog ej slette Synden ud,
men kun for en Tid Guds Vrede slukke,
dække over lovens Krav og Bud.
Men nu skal Forjættelsen opfyldes,
Kvindens Sæd skal sejre over Hæd,
han betale skal, hvad end der skyldes,
læge Syndens Saar til alles Vel.

Folket længes, og Gud Herren længes,
længe har man hen til Dagen set,
for den gamle Pagt, for Loven stænges,
aabne for den ny, som var det sket.
Gud de tvende Pagter vil forlene,
Lovens Pagt og Kristi nye Pagt,
han ved Midleren dem vil forene,
i Guds Plan er alt tilrettelagt.

Under uden lige, Gud har vovet
at fuldbyrde Frelsen ved sin Søn,
nu han kommer, som han har det lovet,
nu opfyldes skal de gamles Bøn.
Gud alt Tidens Fylde forbereder,
han har sine Tjenere opledt,
Mænd og Kvinder, som i Aanden beder,
som til Jesu Komme er beredt.

“SAKARIAS.”

Sakarias staar i Herrens Tempel
i Jerusalem som Skiftets Præst,
han er gammel og et fromt Eksempel
paa hvordan, man tjener Herren bedst.
Som han staar og til Jehova beder
om den Søn, han vistnok aldrig faar,
efter Underet om Isak leder,
Gabriel, en Engel hos ham staar.

Præsten ser ham, og han ængstes saare
og forfærdes for det sære Syn.
Blodet stivner i hans træge Aarer,
og det sortner for de gamle Bryn,
men da sagde Englen: “Sakarias,
frygt kun ikke, se din Bøn er hørt,
thi som skrevet staar hos Malakias,
er en Engel for mit Ansigt ført.

(Malakias 3,1)

Se, Elisabeth en Søn skal føde
for dit Hus og Israel til Gavn,
han skal dig din Alderdom forsøde,
og Johannes være skal hans Navn.
Han skal være stor for Herrens Ansigt,
han skal fylde med den Helligaand,
med Johannes er det Herrens Hensigt
for sit Folk at være Ledebaand.”

Præsten siger: "Hvorpaa skal jeg kende,
at du har mig givet denne Søn,
som skal Folkets Sjæl til Herren vende.
Vi er gamle, svar mig paa min Bøn."
Englen svarer: "Se, jeg giver Tegnet,
du skal blive Stum fra denne Dag,
indtil Fostrets Fødsel er beregnet,
Underet maa blive Herrens Sag."

Gabriel forsvandt, men Præsten tøver,
takker Gud for Synet, som han fik,
Mængden udenfor, som Andagt øver,
undres meget, alt som Tiden gik,
hvorfor kommer Sakarias ikke,
da med et han aabner blidt sin Dør,
glider stumt forbi de mange Blikke,
han er ej den samme Mand som før.

Folket mumler, Mængden er betagen,
de forstaar, at han har haft et Syn,
undrende og spændt man drøfter Sagen,
medens rygtet breder sig som Lyn.
Er Profetens Syner vendt tilbage,
hvad er sket i Helligdommens Hal,
een og anden Slutninger vil drage,
ingen kan dog sprænge Slørets Skæl.

Tiden glider, Maaneder og Dage,
Sagen drøftet er af klog og dum,
men der bliver kun et Svar tilbage,
Sakarias er og bliver Stum.
Men Elisabeth, skønt højt bedaget,
er frugtsommelig og skjuler sky
sig for Folket, hun er ikke vraget,
hun er stolt, forventningsfuld og bly.
(Luk. 1,5—25)

"BEBUDELSEN"

Hist i Betlehem, i Jomfruburet,
eller maaske i en Hytte blot,
Timeglasset, ogsaa kaldet Uret,
maaler Tiden ud i stort og smaat.
Der er stille i det lille Kammer,
Rosen løfter sig fra Vasens Kant,
andre Blomster ligesom sig skammer,
de er ikke til slig Selskab vant.

Næ ved Vinduet en Jomfru nikker
som i Drømme, mens hun smiler blidt,
hendes Broderi i Skødet ligger,
hun har sat sig, mens hun blunder lidt.
Drømmen fører hende frem i Tiden
til den Dag, da han, Messias kom,
og hun ser ham, som han vandrer siden,
vaagner, ser sig om, det var en Drøm.

Op hun lukker Vinduet for oven,
og hun stirrer ind i Himlens blaa.
Solen snart sig dække vil bag Skoven,
Tiden føles, som den gik i staa.
Da med et der bliver lyst i Stuen,
Hjertet banker stærkt i hendes Barm,
Haanden farer op til Silkehuen,
hun sig føler baade kold og varm.

Thi med et, hun ser et Syn, en Engel
i et lyst og straalende Gevant,
bange fatter hun om Rosens Stængel,
hvad hun ser kan ikke være sandt,
hun sig bøjer andagtsfuld og stille,
medens Kinden farves hvid og rød,
og hun tænker, hvad kan Englen ville,
og som svar en himmelsk Stemme lød:

“Hil dig, du benaadede blandt Kvinder,
 Herren rækker ud til dig sin Arm,
 han dig værdig til sit Redskab finder,
 du skal bære Himlen ved din Barm.
 Frygt kun ej Maria,” han fortsætter,
 “du har fundet Naade hos din Gud,
 hør, hvor store Ting jeg dig beretter,
 jeg er sendt til dig med Himmelbud.

Se, du skal for mig en Søn undfange,
 han skal kaldes stor, Guds egen Søn,
 han skal kaldes Jesus, Englesange
 priser alt hans Frelsernavn i Løn.
 Han skal arve Davids Kongerige,
 han skal herske over Jakobs Hus,
 evig Pris, der skal til ham opstige,
 under Helgeners og Engles Brus.”

Men Maria spurgte bly og bange:
 “Sig hvorledes, jeg har ingen Mand.”
 Englen svarer: “Hvad kan du forlange,
 alt hvad Herren vil, han ogsaa kan.
 Se Maria, kan du det udgrunde,
 Herren kommer til dig med sin Bøn,
 ved hans Kraft hint Barn skal til dig stunde,
 derfor skal det fødes som Guds Søn.

Ogsaa til Elisabeth, din Frænke,
 sendtes jeg med samme Glædesbud,
 hun var før ufrugtbar, kan du tænke,
 alle ting er mulige for Gud.”
 Ydmyg gav Maria ham sit Minde,
 svarer: “Ske mig efter Herrens Ord,
 se, jeg er din Herres Tjenerinde.”
 Gabriel igen til Himlen for.

Undrende, paa Plads, hun sætter Stolen,
 hun vil drage ned til Judas By,
 som i Tanker ser hun efter Solen,
 hun vil rejse straks ved Morgengry
 til Elisabeth sin nære Slægtning,
 se alt det, som Englen talte om.
 Tænk Elisabeth skal faa en Ætling,
 faa en Søn i hendes Alderdom.

Ind i Sakarias Hus hun træder,
 ømt hun hilser paa Elisabeth
 og lykønsker hende, mens hun græder
 fuld af Glæde, ved hvad der er sket,
 og Maria glad de to fortæller
 Englens Budskab, og hvad han har sagt,
 straks en Tak fra Frænkens Mund udvælder,
 “Lovet være Gud, som dig har bragt.

Højt velsignet være du blandt Kvinder,
 og velsignet være dig din Frugt,
 du, min Herres Moder, til mig finder
 med Velsignelse og uden Tugt,
 salig du som tror, det skal fuldkommes,
 der skal komme Fred til os paany,
 salig ogsaa jeg, som skal indrømmes
 i min Alderdom en Søn med Fryd”.

Og Maria Gud med Lovsang hilser:
 “Højt ophøjet er min Herre Gud,
 og min Aand sig fryder i min Frelser,
 han har bragt sit Folk et Naadebud.
 Hungrige han mættet har med Gaver,
 rige har han sendt tomhændet bort,
 han hovmodige med Streghed aver,
 Gud almægtige dit Navn er stort”.

Men Maria blev hos Sakarias
 trende Maaneder og drog saa hjem,
 Jesu Moder venter paa Messias,
 som den Helligaand skal bære frem.
 Budet til Elisabeth nu sandes,
 Tiden, da hun føder, er alt nær,
 og de kaldte Barnets Navn, Johannes,
 som det dem af Englen budet er.
 (Luk. 1,26—66)

“JOSEF.”

Josef af og til sin Brud besøger,
 men Maria bly undgaar hans Blik,
 hvilket hans Opmærksomhed forøger,
 og han undredes, som Tiden gik.
 Efterhaanden Josef sig bestemmer,
 han vil ganske stille drage bort,
 men han vil Maria ej beskæmme,
 som en Mand, han bære vil sin Tort.

Da en Nat, — han vaager eller drømmer,
 Josef ser en Engel nærme sig,
 Englen siger: “Du din Brud ej dømmes,
 gaa og tag Maria hjem til dig,
 hvad du ser, er sket af Helligaanden,
 frygt kun ikke Josef, tro paa Gud,
 giv du kun frimodigt hende Haanden,
 hun er dig en fuldtud værdig Brud.

Se, Messiasriget nu begynder,
 kald ham Jesus, han Marias Søn,
 han skal frelse Folket fra dets Synder,
 som Profeten siger, uden Løn.”
 Men da Josef vaagned af sin Slummer,
 gjorde han, som Englen havde sagt,
 han er atter glad og uden Kummer,
 han sin Vilje har i Herrens lagt.
 (Matt. 1,18—25)

“FOLKETÆLLING.”

Der er Trængsel, der er Folketælling,
 Folket strømmer mod sin Stammes By,
 Hunde glammer, og den vilde Ælling
 øger opskræmt mellem Sivets Ly.
 Kejseren Augustus byder Verden,
 at enhver i Mandtal skrives skal,
 derfor man i store Skarer ser, den
 stævne did at sættes op i Tal.

Josef og Maria saa og andre
 ser man gaa og køre Vejen frem,
 Josefs rider, der er langt at vandre,
 Davids Slægt skal jo til Bethlehem.
 Kvinden rider, Josef gaar ved Siden,
 højt frugtsommelig hun sidder der,
 det er svært, det er jo nær ved Tiden,
 men der hjælper ingen Nølen her.

Da man naar til Bethlehem til Staden,
 Herberg ikke er for Guld at faa,
 men de tvende kan ej staa paa Gaden,
 de maa søge i en Stald at naa.
 Højt Maria klager sig i Vaande,
 hun sig lægger paa det bløde Hø,
 Josef maa sin Kvinde gaa til Haande,
 udenfor staar Frænderne i Kø.

Stjerner tændes paa den dybblaa Himmel,
 nu da Solen sunket er i Hav,
 kun dens Straaler lyser som en Strimmel
 hist mod Vest, saa gyldengul som Rav.
 Hvad er det, man ser en egen Stjerne,
 lodret over Bethlehem, den staar,
 for dens Glans man næsten sig maa værne,
 og dens Straaler ned til Stalden naar.
 (Luk. 2, 1—7)

“HYRDERNE VED BETHLEHEM.”

Tæt ved Byen, der hvor Bakken hælder
ned mod Bækken under Krattets Læ,
Bjædeklemtet Vandreren fortæller,
Faarehyrder vogter deres Fæ
Det er lunt, man Vinden næppe aner,
Hjorde kaldes sammen uden Stok,
hør, højt oppe Sus af vilde Svaner,
der maa være en ansélig Flok.

Solen har sig gemt bag deres Verden,
Bjørnen lurar som saa ofte før,
Hunden snærrer, den har mærket Færten
fra Buskadsets Bund, som knaser tør.
Hjorden har sig lagt, og nu den gumler,
tygger Drøv, som det er Faarets Vis,
Hyrderne i Teltet sagte mumler,
mens de stirrer ud i Aftnens Dis.

Man har hørt et Rygte om et Under,
om et Syn, om Præsten der blev stum,
og nu har man hørt, at Rygtet bunder
i Opfyldelse og i en Sum.
At Johannes, Drengen skulle hedde,
at han skulde bringe Folket Trøst,
at han skulde Herren Vej berede,
at Elisabeth alt var forløst.

Baalet søvnigt Røg i Luften sender,
Vagten slumrer halvt fra Tid til Tid,
men de andre sig paa Lejet vender,
nu den første Vagt er snart forbi.
Det er blevet hen mod Midnatstide,
Vagten øje paa en Stjerne faar,
mærkeligt han ser den sagte skride
nu den lige over Byen staar.

Vagten vaagner op og klarer Synet.
Se, dens Straaler naar nu Bethlehem,
undrende han tager sig til Brynet,
tænker paa at faa de andre frem,
og i Luften ganske svagt det durar,
Hunden har sig ned paa Jorden lagt,
sover trygt, imens den sagte knurrer,
selv i Søvn Hunden er paa Vagt.

Se, det lysner gulligbleg i Skyen,
og det lyder som en fjern Musik,
nu det nærmer sig ind over Byen,
Vagten hen til Teltets Aabning gik.
Sagtelig paa Fællerne han kalder,
og de vaagner af den korte Blund,
nu det matte Skin mod Jorden falder,
og de springer op i samme Stund.

Da med et det straalar som om Dagen,
Hyrderne er ud af Fatning bragt,
og de ser i Luften op betagen,
endnu ingen har en Sætning sagt.
Hjorden tygger Drøv, den intet ænser
mærker ej det sære Fænomen,
pludselig Musikken Luften flænsar,
og en Engel ned paa Jorden tren.

Hyrderne sig kaster ned i Støvet,
de kan ikke taale Himlens Lys,
rædselslagne, næsten som bedøvet
skælver de, som under Kuldegys.
Herrens Herlighed paa Jorden skinner,
gennemlyser Hjertets dunkle Vraa,
selv de fromme smudsige sig finder,
ingen kan for Herrens Glans bestaa.

Men da lød det, "I skal ikke frygte,
 jeg er sendt fra Himmelen, fra Gud,
 I har ikke hørt Marias Rygte,
 ogsaa hende bragte jeg mit Bud.
 Hun frivilligt blev Guds Tjenerinde,
 som det sig en Herres Tjener bør,
 Slægterne skal hende salig finde,
 løft jert øje til min Mund og hør:

*"Frygt ikke, thi se, jeg forkynder jer en stor Glæde,
 som skal være for hele Folket
 Thi i Dag er der født jer en Frelser i Davids By,
 han er Messias, Herren.
 Og dette skal være jer et Tegn:
 I skal finde et lille Barn svøbt,
 og liggende i en Krybbe."*

*Og i det samme var der med Engelen
 en mangfoldig himmelsk Hærskare,
 som lovpriste Gud og sagde:
 "Ære være Gud i det højeste,
 og paa Jorden Fred i Mennesker,
 der har Guds Velbehag."*

Englene drog bort, som de var kommet,
 længe hørtes deres Jubelsang,
 himmelsk Sang har Hyrderne fornummet,
 endnu højt og klart fra Sky det klang,
 brat er deres Ængstelse forsvunden,
 hvilket Under, ingen ved hvordan,
 i et Haab de ved sig sammenbunden,
 han er kommet, deres Frelsermand.

Men een Tanke fylder deres Hjerte,
 de vil se det Tegn i Bethlehem,
 Stjernen lyser for dem som en Kærte
 over Byen og dem leder frem.
 Se, den kaster Straalerne paa Stalden,
 Barnet finder de i Krybben lagt,
 undrende de snart paa Knæ er falden
 og fortæller alt, hvad dem er sagt.

Folket rejser sig fra Baas og Hjørne,
 spændt man hører om det Englesyn,
 ude fra man søger ind at tørne,
 Rytet snart sig spreder over Byen.
 Men Maria gemte, som er skrevet,
 hvert et Ord dybt i sit Moderbryst,
 og fra Josef er al Uro drevet,
 sikker drager hjem han til sin Dyst.
 (Luk.2,8—20)

"DE VISE MÆND."

Jesus Kristus, Frelseren er kommen,
 ikke mange store ved derom,
 dog, tre vise Mænd har det fornummen,
 derom de til Kong Herodes kom,
 Rædselslagen hører han om Barnet,
 som skal fødes Davids Hus til Drot,
 kan en Konge fødes ud af Skarnet,
 tænker han, om han det havde blot.

Han de vise spørger ud om Stedet,
 hvor han fødes skal den Davids Søn,
 beder dem, naar Barnet er opledet
 straks at bringe ham et Bud i Løn.
 Men Gud kender Kong Herodes Planer,
 at han dræbe vil Marias Dreng,
 uden, at et Menneske det aner,
 sættes Englevagt ved Jesu Seng.

Da de vise Mænd har Barnet fundet
 det tilbedet og det givet Skænk,
 føler til Herodes Bøn sig bundet,
 taler sammen paa Terrassens Bænk,
 talte Gud her til de tre i Synet
 i en Drøm maaske, de ved det ej:
 "Gaa ej til Herodes, rejs som Lynet."
 Og de rejste bort en anden Vej.
 (Matt . 2,1—12)

“FLUGTEN TIL ÆGYPTEN.”

Josef faar igen Besøg i Drømmen,
Englen siger: “Skynd dig op og tag
Barnet og dets Moder, jag med Tømmen
paa dit Æsel, til Ægypten drag.
Kongen Barnets Liv vil efterstræbe,
men det onde ej min Søn skal naa,
alle Smaabørn vil Herodes dræbe.”
Josef vaagnede og gjorde saa.
(Matt.2,13—15)

“HERODES.”

Fjenden rasede i Kongens Hjerter,
han er af den onde helt besat,
hadske og onde han Barnets Liv begærte,
der lød Skrig ved Byen Dag og Nat.
Rakel jamrer, sine Børn begræder,
nu Profetens Syn man opfyldt ser,
sørgende man ind i Kamret træder,
de er døde, ak, de er ej mer.

Herren havde tænkt helt andre Tanker,
hele Verden skal sin Frelser se,
i Guds Hjerter Kærligheden banker,
hvad han har besluttet, fast skal ske.
Der skal banes Vej til Paradiset
for den faldne Slægt af Ætens Køn,
hvilket Under, Herren være prisat,
den skal banes af Guds egen Søn.
(Matt .2.26—18)

“JOHANNES DØBER.”

Cirka tredive Aar er lagt til Tiden,
kun et gran paa Evighedens Strand,
og dog hændte et og andet siden,
Jesus Kristus vokste op til Mand.
Og Johannes, Sakarias Glæde,
levede sin Ungdom som Asket,
nu vi ser ham frem for Folket træde,
for at vidne om, hvad han har set.

Hist ved Jordanfloden han begynder,
og Judæa strømmer til ham ud,
hvast han revser Folkets mange Synder,
byder dem at holde Herrens Bud,
raaber: “Jeg forkynder Eder Dommen,
se, jeg døber Eder kun med Vand
til Omvendelse, men een er kommen,
som skal døbe med den Helligaand.

Hver ufrugtbar Stamme han omstøder,
hør mit Ord og modtag Herrens Tugt,
øksen ligger alt ved Træets Rødder,
det skal fæddes, som ej bærer Frugt.
Se, hans Kasteskovl er i hans Hænder,
og han kaster Hveden, som han vil,
Avnerne han uden Skaansel brænder
i den uudslykkelige Ild.”
(Matt. 3,1—12)

“JESU DAAB.”

Mens Johannes staar og profeterer,
kommer Jesus, siger: “Døb og mig,”
Men Johannes heftig protesterer,
svarer: “Nej, jeg døbes bør af dig.”
Jesus sagde: “Ja, det bør saa være,
gør det nu og mig din Daab tilsted,
thi det bør os Himlens Gud at ære,
og fuldkomme al Retfærdighed.”

Jesus døbt, underlige Skue,
han den Skyldfri gik i Syndres Sted,
Himlen aabnedes, og som en Due
sænkede sig ned Guds Kærlighed.
Og der lød en Røst fra Himlens Rige
over Jorden ved den klare Dag:
“Denne er min Søn den elskelige,
ham, i hvem min Sjæl har Velbehag.”
(Matt .3,13—17)

“JOHANNES VIDNESBYRD OM JESUS.”

Der kom Bud til Døberen Johannes:
“Er du Moses, Kristus, eller hvem,
Folkets Mængde døbes og formaner,
sig os hvad, at vi kan svare dem.”
“Jeg er ikke Kristus, som I haaber,”
svarer han, “men dog en Vækkerrøst,
jeg er den, som her i ørknen raaber,
jævner Herrens Vej til Eders Trøst.

Jeg er den, som Herren forud sender,
men jeg døber Eder kun med Vand,
midt iblandt staar den I ikke kender,
han skal døbe med den Helligaand.”
Jesus gik just nær ved Flodens Vande,
og Johannes pegede paa ham,
svarede med Ord, profetisk sande
til Disiplene: “Se det Guds Lam.”
(Johs.1 ,19—34)

“JESUS VÆLGER TOVL APOSTLE.”

Men Disiplene gik efter Jesus,
sagde: “Sig, hvor du opholder dig,”
(tænkte mon det skulde være Kristus,)
Jesus svarer: “Kom kun hid til mig.”
Jesus valgte en Apostelskare,
tolv i Tal af Folkets jævne Mænd,
de for Slægten skal hans Ord bevare,
bringe Bud til Folk af Abrams Lænd.
(Johs.1 ,37—52)

“JESU KAAR.”

Jesus Kristus Menneske er vorden,
Verdens Redning er hans faste Id,
han oprette vil Guds Frelses Orden,
Verdens Strid er ogsaa Jesu Strid.
Han blev fristet, som vi bliver fristet,
ogsaa da han laa i dybest Nød,
Savn og Trang blev i hans Legem ristet,
han var Kød, som Mennesket er Kød.

“FRISTELSEN I ØRKENEN.”

Jesus førtes ud i ørkenlandet,
han skal prøves som vi prøvet blev,
han har sig med hele Slægten blandet,
som Profeten det i Bogen skrev:
“Hver en Fristelse som vi har prøvet,
Sygdom, Sult og Sorg og Slag og Sting,
her i Ørknen er ham alt berøvet,
thi han blev forsøgt i alle Ting.”

Satan har for Slægtens Fald hoveret,
nu han frister Jesus Slag i Slag,
Jesus i hans Vold er udleveret,
kan han fæddes, har han tabt sin Sag.
Sulten har ham i hans Arme drevet,
han forsøger Mættelse og Skam,
selv han vover dette: “Der staar skrevet,
Himlens Engle skal bevare ham.”

Jesus, Verdens Frelser, gennemskuer
Satans Kneb og fule Hykleri,
Jesus siger, mens han Satan truer:
“Satan, vig og gaa min Vej forbi,
hør et Ord, thi der staar atter skrevet,
du alene Herren tjene skal.”
Han fra Fristeren har Masken revet,
og Guds Engle kom og bød sig fal.
(Matt. 4,1—11)

“JESU FREMTRÆDEN.”

Aaben traadte Jesus ud i Livet,
stærk i Gud, sagtmodig uden Svig,
talte Herrens Ord som var ham givet,
før end han forlod sit Himmerig.
Lyttende Disiple gav ham Føde,
Fiskere han gav et mægtigt Dræt,
Ungersvende vakte han af Døde,
Hvile fik den Sjæl, som fandt sig træt.

Stumme Mænd fik atter deres Mæde,
blinde deres Syn, saa de kan se,
Lindring giver han til syge Sjæle,
den spedalske bliver ren som Sne.
Døve hører Talen i sit Øre,
Blodflod standser, og de lamme gaa,
Uslinger han kan til Mandfolk gøre,
Folkets Nød ham dybt paa Hjerte laa.

Syndere han giver Troens Hvile,
Skøgen bliver atter kysk og ren,
Tolderen man ser fra Boden ile,
mens han giver fire Fold for een,
og af stakkels redningsløst besatte
driver han de onde Aander ud,
men de store, kloge kan ej fatte,
at han skulde være sendt af Gud.

Thi han revser Synden uden Skændsel,
uden forskel mellem Læg og Lærd,
Kongen, Trællen, Manden med sin Ransel,
alle har for Jesus lige Værd.
Tomme Ord og overgemte Lader,
hyklet Guds frygt eller anden Tant,
alt forlorent, han som Synden hader,
elsker kun hvad der er rent og sandt.

“JESUS I NASARET.”

Jesus vandrer rundt i Jakobs Rige
med de tolv Disiple i sit Spor,
Herrens Sandhed maa han Folket sige,
overalt han taler Livets Ord.
Nu imod sin egen By han stunder
hjem, hvor man ham kender ud og ind,
frem han træder, alt imens han grunder
sorgbetynget over Folkets Sind.

Kendt han træder ind i Synagogen
i sin egen By i Nasaret,
straks en Tjener rækker Jesus Bogen,
han slaar op, han finder Stedet let.
Ordet fra Profeten Esajas,
Profetien om Guds Naadeaar,
hvad han gøre skal den Guds Messias,
og han siger: "Hør saa hvad der staar."
(Esajas 4,3—7)

*"Herrens Aand er over mig,
fordi han salvede mig,
at jeg skal gaa med Glædesbud til fattige.
Han sendte mig for at udraabe for Fanger,
at de skal faa Frihed,
og for blinde, at de skal faa deres Syn,
for at sætte fortrykte i Frihed
og udråbe et Naadeaar fra Herren."*

Alle undrende paa Jesus stirrer,
er det ikke Tømmermandens Søn,
men hans Tale højlig dem forvirrer,
thi han lyser Folk i Kuld og Køn.
Aldrig hørtes slig livsalig Tale,
hvilke Ord der udgik af hans Mund,
de vil høre, saa maa han befale,
de vil fejre ham en uden Stund.

Jesus staar med Rullens Ord opslaaet
hist ved Synagogens simple Bord,
straks han siger: "Nu er dette gaaet f
or sig, det er opfyldt Ord for Ord,
og nu vil I sikkert til mig sige
dette Ordsprog, Læge, læg dig selv,
lad det høres over Jakobs Rige,
Væld sprang ud som Bjergets klare Elv.

Gør de Ting, som vi har hørt dig gøre
overalt og i Kapernaum,
vi vil vore syge til dig føre,
saa du læger lam og blind og stum.
Men jeg siger Eder mine Frænder,
en Profet er ikke anerkendt
i sit Fædreland, kun faa ham kender,
derfor er dog ej min Tale endt.

Thi for sandt mit Folk, i fordums Dage
var der Enker nok i Israel,
men kun til Sarepta maa han tage
han Elias, hvad I kender vel.
Eller tænk paa den spedalske Naman,
som blev rensset paa Elias Tid,
mens spedalske Mænd i selve Kanaan
ikke sætter til Profeten Lid."

Folket hørte Jesus fyldt af Harme,
og de greb ham, han var uden Værg,
førte ham i deres onde Arme
for at styrte ham fra deres Bjerg.
Bjerget, hvorpaa deres By var bygget,
Jesus gik dog uden Skade bort
ingen kunde, da det kom til Stykket,
for hans Guddomsmagt man kom til kort.

Folkehyldet sjælden længe holder,
Jesus Kristus ej for Ære kom,
Nasaræerne sig selv forvolder,
hvad de ikke vil, "Guds strenge Dom."
Evangeliets forkyndes alle,
næppe frelser det dog een af ti,
thi de frelste vil for Dommen falde,
ej de tror, og Jesus gaar forbi.
(Luk.4,16—30)

“FOLKET VENTER OG FORARGES.”

Dyb Begejstring følger alle Vegne
 Jesus paa hans Vej i By og Land,
 Folket ved, at de med ham kan regne,
 tænk at han kan gøre “Vin af Vand”.
 “Stormen lægger sig”, naar han det byder,
 “Bølgen stilles”, blot ved Jesu Vink,
 alle Himlens Kræfter blindt ham lyder,
 Folket agter paa hans mindste Blink.

Og Messiashaabet op dem vækker,
 han skal gøre Folket frit paany,
 nogle store Haanden til ham rækker,
 overalt der gaar om Jesus Ry.
 Hvad er Romeraaget mod hans Vælde,
 Folkets Storhedsdrøm opstaar igen,
 let hans Magt kan op mod Fjenden tælle,
 med Forventning ser man til ham hen.

Mest i Lignelser dog Jesus talte,
 disse Billeder igennem slog,
 han med alle Midler vil forvalte
 Gud det Kald, hvorfor til Jord han drog.
 Her fortæller han om “Perlefundet,
 hvortil Manden alle Ting har solgt,
 i den ene Perle har han vundet
 Himmeriget, som han nu har valgt.”
 (Matt.13,45—46)

“Den om Kvinden, som har tabt sit Smykke,
 hendes Pant paa Mandens Kærlighed,
 ved sit Tab hun mistet har sin Lykke,
 Hustruværdighed og Hjertefred,
 om hvordan hun angst og rastløs leder,
 tænder Lys, saa alting bliver lyst,
 om hvordan hun sig med Venner glæder,
 da hun atter har det paa sit Bryst.”
 (Luk.15,8—10)

“Eller om et Vintræ og dets Grene,
 Dødens Vished, om de bliver skilt,
 om den Podning, som dem kan forene,
 saa at Frugten ikke bliver spildt.”
 “Jeg er dette Vintræ, I er Grene,”
 siger han, og Ordet rummer Tugt.
 “I kan intet gøre, hvad I mene,
 men i mig I bærer megen Frugt.”
 (Johs.15 ,1—8)

“Eller Jesus om en Mand beretter,
 som var kommen i en bundløs Gædd,
 om hvordan hans Herre Gædden sletter
 selv ham køber fri, den arme Træd,
 og hvordan den samme Tjener siden
 ikke kendte til Barmhjertighed
 mod Medtjeneren, hvis Skyld var liden,
 hvorfor Herren atter slog ham ned.”
 (Matt. 18,23—35)

“Om den rige Mand, for hvis Afgrøder
 der i Laderne end ej var Plads,
 selvbevidst med Haand bag Kofteskøder
 staar han grundende ved sit Palads.
 Og nu ved han straks, hvad han vil gøre
 for at faa sin store Høst i Hus,
 han vil bygge sine Lader større
 og saa leve glad ved Fad og Krus.

Herren ser ham, og han vredes saare,
 Bonden staar og svinger med sin stok.
 Og han siger til ham: “O du daare,
 snart du kan af verdens Ting faa nok.
 Thi i denne Nat din Sjæl skal kræves
 af din Haand, hvad da med denne Part,
 thi i disse Ting din Sjæl vil dræbes,
 Sjælen mættes ej af denne Art.”
 (Luk. 12,16—21)

“Eller lignelsen om Faarehyrden,
 hvor hvert Faar og Lam er kendt af ham,
 om hvor nænsomt hjem han bærer Byrden,
 da han fandt det ham bortkomne Lam.
 Om hvordan de kender ham paa Røsten,
 naar han kalder sine Faar ved Navn,
 om at kun i ham de finder Trøsten,
 og derfor ham iler glad i Favn.”

(Luk. 15,3—7)

“Lignelsen om Brylluppet og Bruden,
 Brudesvenden der ham følger tro,
 som ej leve kan sin Ven foruden,
 kun i ham er lykkelig og fro.”
 “Om den store Fest for Kongesønnen,
 hvor man fik en Klædning overrakt,
 Gæsten kastes ud trods megen Stønnen,
 da han ej er iført Bryllupsdragt.”

(Matt.22,1—14)

“Om et Bryllup og ti Brudepiger,
 som i Mørket vandrer ham imod,
 men som alle ti i Sønnen ligger,
 og til Lykken Lyset overlod,
 om hvordan de straks, da han sig nærmer,
 springer op og Lamperne gør klar,
 følger ham, imens de Lyset skærmer,
 men kun fem nødvendig Olie har.

Hine bedende til dem sig vende,
 men til Deling er der ikke nok,
 de maa købe, Lampen ej kan brænde,
 de maa vandre bort den stakkels Flok.
 Da de siden til hans Hus sig skikke,
 raaber bævende: “Luk op, luk op.”
 Svaret lød: “Jeg kender Eder ikke.
 Sent, for sent, du usle utro Trop.”

(Matt. 25 , 1—13)

“Den fortabte Søn, som kraftig skeler
 efter Verden, bort fra Hjemmet gaar,
 som i Skam sin Arv med Skøgen
 deler og hos Svinene sin Føde faar.
 Han, som Syndens Fattigdom erkendte,
 men som knap tør bede Barnets Bøn,
 da til Faderen han hjem sig vendte,
 han blev favnet som en savnet Søn.

Mens den anden Broder ej vil kendes
 ved den Broder, som drog udenlands,
 thi saaledes kan Guds Godhed vendes,
 skønt han altid fik, hvad der var hans.
 Disse Lignelser og Tusind flere
 har paa sine Vandringer han talt,
 knap man husker Billederne mere,
 men de virkede, og det er alt.

(Luk.15,11—32)

“JØDERNE FORARGES.”

Godt der mumles om ham, eller ilde,
 er han Kristus, man forstaar ham ej,
 kan han rejse Folket, om han vilde,
 men han gaar sin egen stille Vej.
 Hvorfor tøver han, naar Folket bier,
 hvad er Sygdom, Lidelse og Nød?
 Jesus gaar saa sært ukendt og tier,
 som om han sig ej om Riget brød.

Sælsomt det i Folkets Aarer krible,
 “onde Aander af besatte fór”,
 da han sendte ud halvfjerds Disiple,
 de har Magt alene ved hans Ord.
 Hvilket Svar de fra hans Læber hører,
 da Disiplene tilbage kom,
 og for Jesus Resultatet fører,
 han dem svarer halvvejs med en Dom.

“Glæd jer ej saa meget”, (at han vover,) fordi Aander af besatte drog, nej, jeg siger, glæd jer mere over, at jert Navn end staar i Livets Bog.” Tænk, hvad man maa høre Jesus sige, man kan baade sørge grumt og le, “Salige er de, som se mit Rige, Øjne som kan se, hvad I kan se.”

Hvilke Ord, og se, han selv sig fryder og i blind Ekstase slynger ud, hør hvad denne Mand Jehova byder: “Fader, tak, du Jords og Himmels Gud, tak, at du har dette skjult for vise, aabenbaret det for dine smaa, Fader, Himlens Herre, jeg maa prise, at du herligt har det maget saa.”
(Luk. 10,1—24)

“TIL PAASKEFEST.”

Han og Folket er til Højtid kommen, som det nu er blevet Skik engang, og de vandrer rundt i Helligdommen, hvor man priser Gud i Bøn og Sang, man beundrer Templets slanke Søjler, ser, hvor der er føjet Sten til Sten, sammenfæstede med Kobberbøjler, selv man over blanke Fliser tren.

Da med et man Mesteren omringer, man vil have Vished om ham nu, højt og klart det gennem Hallen klinger: “Sig os Mester, Jesus, hvem er du, hvorfor holder du vor Sjæl i Spænding, er du Kristus, svar saa vi faar Ro,” Jesus svarer med en sagte Vending: “Jeg har sagt det, men I vil ej tro.

Se, jeg gør min gerning for min Fader, som i Dag, saa talte jeg i Gaar, men I vil ej tro, I bare lader, thi I ere ikke mine Faar. Mine Faar mig kender jo paa Røsten, og jeg kender mine let igen, og de følger mig, hos mig er Trøsten, jeg dem fører til min Fader hen.

Alt det nye, som i mine skabes, skal udvirkes af den Helligaand, de skal ej i Evighed fortages, ingen skal dem rive af min Haand, og min Fader har mig disse givet, Gud, som ingen uden jeg her set, han er den, som skænker alle Livet, jeg og Faderen vi ere eet.”

Jøderne tog Stene op for Foden, for at stene ham, de før tilbad, thi det gamle Sind dem stak i Roden, og de dybt i Synd og Vantro sad. Jesus spurgte: “Hvi vil I mig stene, for hvad gerning skædder I mig ud,” men de svarer: “Denne skal vi mene, vi ej taale vil, du spotter Gud.”

Svaret lød indtrængende og længe, Jesus kendte jo sit Folks behov, og han ved, at de til Frelse trænge. “Se, jeg ved, I kender Eders Lov, der er sagt om jer, at I er Guder, og I ved, at Herrens Ord staar fast, spotter jeg da, naar jeg frit bebuder, at jeg staar med mine Last og Brast.

Spotter jeg, som Gud har sendt til Verden,
for at frelse Verden paa hans Bøn,
spotter jeg, som siger, at jeg er den
salvede Messias og Guds Søn.”
Men de vil ej høre paa hans Tale,
bundne, som de er i Vantros Baand.
“Sten ham,” høres Præsterne befale,
Jesus dog undslap af deres Haand.
(Johs.10,22—39)

“DISIPLENES BEKENDELSE.”

Gamle Venner har ham længe sveget,
nu de ikke mere paa ham tror,
Troens Haab er bort for Vantro veget,
og mod Kærligheden Hadet gror,
Jesus er bedrøvet, og han sørger,
Verdens Redning synes trang og sort,
og han sine tolv Disiple spørger:
“Vil mon ogsaa I fra mig gaa bort.”

Peter svarer fuld af Troens Varme:
“Herre, nej, til hvem skal vi gaa hen,”
og man mærker, han er fyldt af Harme,
ingen er som Jesus deres Ven.
“Vi har troet og erkendt dig Herre,
paa din Gerning alle Ting beror,
og kun du kan Guds Messias være,
du os bringer Livets rige Ord.”

Smil er over Jesu Ansigt fare,
og han siger: “Du har svaret ret,
det har Kød og Blod ej aabenbaret,
Gud har selv dig aabenbaret det.
Paa den Grund skal Menigheden bygge,
som paa Klippegrund skal Huset staa,
selv Dødsrigets Porte ej skal skygge,
den skal ej i Evighed forgaa.

Jesus glæder sig ved sine Venner,
ved de told Disiple, som han fik,
trods al svaghed, de ham frit bekender,
ofte sammen de paa Langfart gik.
Snart mod Syd og snart til Sidons Egne,
til Samaria og hver en Krog,
og han talte Ordet alle vegne,
men kun faa ham som Messias tog.
(Matt. 16, 13—19)

“JESU BJERGPRÆDIKEN.”

Paa Genesaret en Snække sejler,
den er hvidgrønt Kølvan efterlod,
Søen sig i Himlens Hvælving spejler,
hist og her en Fiskestod stod.
Den har Medbør, sommerlun er Vinden,
stolt den folder ud de hvide Sejl,
Solen bruner Fiskerne om Kinden,
nu og da maa Rebet ha’ et Hegl.

Jesus staar paa Dækket, desforuden
hans Disiple og en Skare Mænd,
og ved Roret han, som ejer Skuden,
skulderbred med Haanden paa sin Lænd.
Han er Jesu Ven den stovte Fisker,
glad han sejler med den dyre Last,
Sveden han fra Panden ofte visker,
han maa vogte paa de lumske Kast.

Mod Tiberias han skuden retter,
nu han nærmer sig den kendte Strand,
nu han Skibet ind mod Landet sætter,
nu de er fra Borde alle Mand.
Jesus kender Stedet som sit eget,
her han hjalp, naar Fiskene blev kogt,
her som Dreng har Jesus ofte leget,
naar han med sin Fader var paa Togt.

Nu han ser igen de kendte Steder,
mindes snart om dette, saa om hint,
instinktmæssigt øjet atter leder
efter smukke Sten og smiler fint.
Sammen med Disiplene han ganger,
og de stiler hen mod Bjergets Skrænt,
øjet allerede Bjerget fanger,
de med Hvile bliver ej forvænt.

I Tiberias det hurtigt høres,
Jesus er her, de ham kende maa,
mange gaar, fra fjerne Egne køres,
Folkemasser søger frem at naa.
Før man tænker sig, er Bjergets Skraaning
fyldt af Mænd, af Kvinder og af Børn,
de er stævnet hid fra hver en Vaaning,
over Bjerget svæver der en ørn.

Tusinder er kommet frem fra Sletten,
de ham høre vil for hver en Pris,
der er Folk fra Ploven, Folk fra Retten,
maaske taler han om Paradis.
Maaske skal de også se et Under,
man har hørt om mange sære Ting,
Jesus staar på Bjergets Skrænt og grunder,
ser paa Folkemassens tætte Ring.

Jesus kalder sine Venner sammen,
til de faa han særlig tale vil,
Solen har sig dækket hist bag Kammen,
Skovens Kroner dækker oventil.
Jesus stille sætter sig paa Randen,
af en Terebintes svære Stub.
Nu den ene skotter til den anden,
mens han giver ham et lille Skub.

Hys, nu taler Jesus, hys, vær stille,
Hysset gjalt de Børn, som rundt om fór,
Kvinden tog paa Armen op den lille,
nu man hører Jesu stærke Ord.

*“Salige er de fattige i Aanden,
thi Himmeriget er deres.*

*Salige er de, som sørger,
thi de skal trøstes.*

*Salige er de sagtmødige,
thi de skal arve Jorden.*

*Salige er de, som hungrer og tørster
efter Retfærdigheden,
thi de skal mættes.*

*Salige er de barmhjertige,
thi dem skal der vises Barmhjertighed.*

*Salige er de rene af Hjertet,
thi de skal se Gud.*

*Salige er de, som stifter Fred,
thi de skal kaldes Guds Børn.*

*Salige er de, som er forfulgt for
Retfærdighedens skyld,
thi Himmeriget er deres.*

*Salige er I, naar man haaner og forfølger jer
og lyver jer alt ondt paa for min Skyld.
Glæd jer og fryd jer,
Jeres Løn skal være stor i Himlene,
thi saaledes har man forfulgt Profeterne,
som var før jer.*

*I er Jordens Salt,
men hvis Saltet mister sin Kraft,
hvad skal det saa saltes med?
saa duer det kun til at kastes ud
og trædes ned af Mennesker.*

*I er Verdens Lys,
 en By, der ligger oppe paa et Bjerg,
 kan ikke skjules.
 Man tænder heller ikke et Lys,
 og sætter det under en Skæppe,
 men paa en Lysestage,
 saa det skinner for alle dem, som er i Huset.*

*Saaledes skal jeres Lys skinne for Menneskene,
 for at de maa se jeres gode Gerninger
 og prise jeres Fader, som er i Himlene."*

Længe, længe lyder Ordet,
 ingen finder dog hans Tale lang,
 hvert et Ord har sig i Sindet boret,
 i Samvittighedens Rod de klang.
 Jesus raabte: "Tro ej jeg er kommen
 for at bryde Lov og Profeti.
 Jeg er kommen at forkynde Dommen
 over Synden, som I ligger i.

Ikke for at bryde, men fuldkomme
 hvert et Bud, som Gud ved Moses gav,
 straffe Synder, give Liv til fromme,
 leve helt, fra Vugge og til Grav.
 Sandelig mit Folk, jeg siger Eder,
 om tilintetgjort I Jorden saa,
 skal i Evighedens Evigheder
 ej en Tødel af Guds Ord forgaa.

Vil en Mand sig med en Kvinde slægte
 for Guds Ansigt maa han holde Ord,
 han kan ej en fraskildt Kvinde ægte,
 Herren siger: "Han bedriver Hor."
 Du maa ikke sværge, ingenlunde,
 Talen skal kun være ja og nej,
 alt derover er ud af det onde,
 hvad der saa end kommer paa din Vej.

Hjælper du en Mand, som ilde lide,
 maa du hjælpe, som sig hør og bør,
 og din højre Haand maa ikke vide,
 noget om det, som din venstre gør.
 Lader du Basunen for dig blæse,
 saa man ser, at du har hørt hans Bøn,
 skal man i Guds Bog det kunne læse,
 at du alt har faaet dig din Løn.

Samler ikke her paa Jorden Skatte,
 Mel og Rust dem let fortære kan,
 hører hvert et øre, som kan fatte,
 Himmelskatten gaar alene an.
 Maaske vil man dig paa Jorden ære,
 for de Skatte, som du vandt dig her,
 hvor din Skat er, vil dit Hjerte være,
 vælg den Skat at staa Guds Hjerte nær.

Tvende Herrer kan ej tjenes længe,
 man vil elske denne eller hin,
 du kan ikke elske Gud og Penge,
 begge kræver Tjeneren som sin.
 Er dit øje daarligt, hvilket Mørke,
 ej det skelner Gud fra Helvedgys,
 ser dit øje klarlig, hvilken Styrke,
 sig oplader for dig Himlens Lys.

Og jeg siger, ængster Eder ikke
 for hvad I skal sætte paa jert Fad,
 heller ikke for hvad I skal drikke,
 Gud skal skænke Eder Eders Mad.
 Se paa Himlens Fugle, mon det skader,
 om de kunde, vilde højt de le,
 skønt de ikke sanker Korn i Lade,
 er I ikke mere værd end de?

Hvorfor ængstes I for Eders Klæder,
 se paa Blomsterne, som elskes frem,
 smukt de staar, og Menneskene glæder,
 klædes Salomon som en af dem?
 Klæder Gud saaledes Markens Lilje,
 som i Morgen føres hjem i Lo,
 hvorfor tvivle paa Guds gode Vilje,
 han skal give efter Eders Tro.

Søg Guds Rige uden først at kives,
 søger først al hans Retfærdighed,
 da skal alt det andet Eder gives,
 og I leve skal og dø i Fred.
 Beder, og saa skal det gives Eder,
 søg, og I skal finde, og bank paa,
 Herrens Hjerte efter Eder leder,
 alt hvad I har nødig, skal I faa.

Stræber at gaa ind igennem Porten
 paa den snævre Vej, som fører hjem,
 mange prøver gennem megen Forten,
 men de naa dog aldrig rigtig frem.
 Thi den Vej er smal, den Port er snæver,
 som dig fører i Guds Rige hen,
 kæmp alvorlig, bed imens du bæver,
 thi de ere faa, som finder den.

Mange skal paa hin Dag sige:
 "Herre, har vi ikke vidnet i dit Navn,
 skulde det til ingen Nytte være,
 skulde det ej nu os bringe Gavn."
 Men da vil jeg højt for dem bekende:
 "Jeg har aldrig, aldrig kendt jer ret,
 altid vilde I det onde vende,
 Viger bort, I tjente mig kun slet."

Hører da, ved hvem jeg vil ham ligne,
 som er klog, som hører mine Ord,
 Herren vil i Kærlighed ham Signe,
 saa han stedse fast paa Klippen bor.
 Skylregn faldt, og haarde Vinde blæste
 mod hans Hus, som ej sig rokke lod,
 thi han ivrigt i min Vilje læste,
 Huset holdt, det fast paa Klippen stod.

Den, som hører, men ej gør derefter,
 lignes ved en uforstandig Mand,
 Ordet, som han hørte, ej sig hefter,
 aldrig skal han naa sit Fædreland.
 Storme kom, og Floder faldt mod Huset,
 og de skyllede det hele bort,
 alt var borte, Hus og Syld, i Suset,
 Huset faldt, og se, dets Fald var stort."

Hans Disiple efter Ordet lede,
 højst betagne, nu det vælder frem,
 og de bad ham: "Lær os at bede."
 Jesus nikkede og lærte dem:
 "Naar I bede, skal I ikke bruge
 mange Ord, som Hedningene gør,
 Vindene de mange Ord vil sluge,
 hør da hvordan ret I bede bør.

Eders Fader ved, hvortil I trænge,
 læg kun frem, hvad I paa Hjerte har,
 før I beder, har han vidst det længe,
 han har hørt det, før I frem det bar.
 Naar du beder ud af Hjertets Længsel,
 lægger frem, hvad i dit Hjerte bor,
 skal han høre, stille al din Trængsel,
 naar du beder brug da disse Ord:

*Vor Fader, du som er I Himlene,
helliget vorde dit Navn,
komme dit Rige,
ske din Vilje, som i Himmelen,
saaledes ogsaa paa Jorden.
Giv os i Dag vort daglige Brød,
og forlad os vor Skyld,
som vi ogsaa forlade vore Skyldnere,
og led os ikke i Fristelse,
men fri os fra det onde,
thi dit er Riget og Magten og Æren
i Evighed! Amen."*

Meget mere, meget, meget mere
talte Jesus, alt som Dagen led,
tre, ja fire Tusind, maaske flere
hører ham, imens han bliver ved.
Mørket skjuler efterhaanden Landet,
Jesus tier, Folket gaar ej bort,
man vil høre mere, kan ej andet,
snart fremvædder Natten, tyst og sort.

Man har lagt sig ned paa Skovens Skrænter,
man har spist af den medbragte Mad,
nu man ligger og paa Søvnens venter,
enkelte dog endnu sammen sad.
Og man taler dæmpet her i Natten
om de skønne Billeder og Tegn,
drøfter Ordene om Bøn, og Skatten,
og om Floderne, om Vind og Regn.

Natten skred, og Morgengryet dæmrer,
Solen alt forgylder Bjergets Top,
Straalerne i Duggens Draaber flimrer,
hist og her en Flok har rejst sig op.
Jesus bort er gaaet for at bede,
som han har for Vane for en Stund,
nogle alt er ude for at lede,
andre faldt fornylig først i Blund.

Der er Røre, Folkehoben snakker,
Smaaabørn klynger sig til Moders Favn,
nogle holder Morgenbøn og takker,
overalt man hører Jesu Navn.
Maden rettes an paa Mossets Tæppe,
atter deles ud til fjern og nær,
om det strækker til, man sanser næppe,
havde Jesus nu blot været her.

Syge føres op, man vil forsøge,
om man kan sin Sygdom blive kvit,
disse atter Folkets Hob forøge,
nogle bæres, svært nok er det tit.
Da med et det lyder: "Jesus kommer."
Haabets Flamme blusser op paany,
øjet tindrer i den skære Sommer,
i sin Nød man vil til Jesus ty.

Jesus ynkedes, og nænsomt talte
han til Hjertet med det syge Sind,
frem der føres til ham, blinde, halte,
i den værste Nød han skuer ind.
Maanesyge Folk med Saar og Bylder,
Blodflod, Raadenskab og anden Nød,
stumme, døve, lamme, hvilket Mylder,
fra dem alle Raab om Hjælp der lød.

Dagen led, og nu igen det kvædder,
Jesus hjalp enhver, som til ham kom,
Dagens strid ham næsten overvædder,
og hans Hjerne snart er gold og tom.
Atter strækkes ud de trætte Lemmer,
atter lægger man sig, hvor man sad,
mange syge atter Liv fornemmer,
mangen sorgtung Sjæl er atter glad.

Trediedagen Sol igen oprinder,
stadig holder Folkehoben ud,
paa at tage hjem man ikke finder,
maaske er dog Jesus sendt af Gud.
Aldrig har man hørt paa slig en Tale,
aldrig har man set saa mange Tegn,
han maa være født til Kongesale,
skønt han jo er her fra deres Egn.

Folket er befriet fra sin Plage,
Jesus kalder Fillip, siger: "Se,
vi maa os af Folkets Næring tage,
de har tøvet nu i Dage tre.
Vi maa give disse Brød at spise,
mange er jo kommen langvejs frem,
ellers vil paa Vejen de forlise,
naar de nu om lidt skal drage hjem."

Fillip svarer: "Købe til saa mange,
Hundrede Denarer er ej nok,
hvis man lidt til alle maatte lange,
de blev dog ej mæt, den store Flok."
Men Andreas sagde: "Se der, Drengen
har fem Bygbrød og to mindre Fisk,
skal jeg kalde ham herop fra Engen,
maaske er han ikke haard og grisk."

Jesus nikker, og man paa ham kalder,
Drengen kommer løbende i Trav,
Løbet hen til Jesus let ham falder,
og han glad ham hele Kurven gav.
Jesus siger: "Kan du dette give,
tror du, der er nok til hver en Haand."
Drengen svarer: "Ja, naar du vil blive
og velsigne Brødet ved din Aand."

Jesus kalder sine Venner sammen,
siger: "Opdel Folket i halvtreds
for en Orden, dette er kun Rammen,
jeg vil stille deres Sjæl tilfreds."
Og Disiplene ham hurtigt følger,
byder Folket sig at sætte ned,
selv de gamle Knæ sig villigt bøjer,
deres Paabud uden Modstand gled.

Jesus løfter op mod Gud sit øje,
mens han tager Kurven i sin Haand,
beder: "Kære Fader i det høje,
sign du disse Gaver ved din Aand."
Og han delte ud til sine Venner,
disse gik igen fra Mund til Mund,
stadig mere Føde ud han sender,
ret, som var der ej i Kurven Bund.

Folket spiste, men der er dog flere,
som har tænkt, hvad kan saa lidt forslaa,
men da ingen kunde have mere,
man med Andagt hen mod Jesus saa.
Tusind gange fem har spist sig mætte,
des foruden Kvinder med, samt Børn,
at de tolv Disiple maatte sætte
dette frem vel, kaldes maa en Tørn.

Deres undren endnu stige skulde,
da man Resterne fik samlet op,
var der nu i alt tolv Kurve fulde,
som blev bragt til Jesus af hans Trop.
Hvem der undres mest vel ej kan maales,
Folket, Drengen eller Jesu Flok,
mellem Mængden der for Jesus skaales,
sikkert undrede man sig "en Blok".

Underlige Folk, selv Jesu Venner,
 som har fulgt ham, set hans Guddomsagt,
 næppe nok sin egen Ringhed kender
 eller har Forstand paa hellig Takt.
 Næppe færdig, hører han dem sige,
 eller dog at tale sagte om,
 hvem af dem, der størst er i Guds Rige,
 som om deres Frelse deraf kom.

Jesus tog den lille Dreng ved Haanden,
 stillede ham midt iblandt sin Flok,
 mens han siger: "Kender I ej Aanden,
 kan I ej af Herrens Tugt faa nok.
 Sandelig, jeg siger Eder atter,
 uden at I ejer Barnets Sind
 og i sand Omvendelse jer fatter,
 kommer i Guds Rige ej I ind."

Folket raabte: "Denne er Profeten,
 sandelig har Gud besøgt sit Folk,
 nu herefter skal han have Téten,
 vi hans egne være skal hans Tolk.
 Sandelig skal Jesus være Konge
 over Jakobs Hus og alt dets Fæ,
 snart skal vores Hosianna runge,
 Romerriget sættes skal i Knæ"

Men da Jesus hørte deres Raaben,
 saa, hvad der var Folkehobens Agt,
 drog han bort i Hast, og ganske aaben,
 han ej kommen er at bruge Magt.
 Atter drog han ned mod Sydens Egne,
 mod Jerusalem, den store Stad,
 jordisk Storhed er for lidt at regne,
 kun blandt Syndere er Jesus glad.
 (Matt. kap. 5-7)

"HJEMMET I BETANIA."

I Bethania ved Oliebjerget
 har han fundet sig et kærligt Hjem,
 ofte naar ham Dagens Kamp har hærget,
 ser man ham mod Stedet drage frem.
 Ind han træder i den lille Stue,
 Dugen ligger alt paa Bordet bredt,
 og ved Vinvet, bag Karnappens Bue,
 staar et kærligt Leje ham beredt.

Blandt de trende Søkende han finder
 Fred og Hvile efter Dagens Strid,
 Hjemmet meget om hans Moders minder,
 her han hviler ud en liden Tid.
 Lasarus den praktiske og snilde
 for ham Hjertet helt og fuldt oplod,
 medens Martha gerne tjene vilde,
 sad Maria ofte ved hans Fod.

Jesus elskede de tvende Søstre
 og den gode fromme Lasarus,
 mange Tanker dette Hjem kan fostre,
 han er glad i dette kære Hus.
 De er Mennesker, kan let man skønne,
 ogsaa de har sit at drages med,
 hvo har ikke kendt til Harm at stønne,
 skønt de andre stod paa rette Sted.
 (Luk. 10,38—40)

“EN NY REJSE.”

Naar han saa har hvilet ud og fundet
Fred og Tryghed, staar han op paany,
han har stridt med Gud i Bøn og vundet,
nu han kan gaa Bud fra By til By.
Og han drager atter ud frimodig
i sin Faders Gerning, overalt
vidnende med Kraft og dog sagtmødig,
han er Verdens Lys og Jordens Salt.

Toldere og Skøger Jesus hører,
Børnene ham følger paa hans Vej,
alle lidende man til ham fører,
han til Troens Bøn ej siger Nej.
Folkeskarerne omkring ham summer,
for ham staar en bedende og myg,
da et sendebud til Jesus kommer,
siger: “Mester, Lasarus er syg.”

Jesus svarer: “Det er ej til Døden,
men mit Navn skal gøres stort derved,
min Nærværelse er ej fornøden.”
Lasarus dog alt med Døden stred.
Efter tvende Dages Strid og Møje
maa selv Jesu kræfter sige stop,
som et Menneske han maa sig bøje,
nu vil til Judæa han gaa op.

Undrende man hører Jesus kalde
lad os gaa, det byder sig saa vel,
men Disiplene ham svarer alle:
“Nylig vilde man slaa dig ihjel,
Præster vilde, og hvad vil de andre.”
(Jesus deres kærlighed fornam)
men da siger Thomas: “Lad os vandre,
lad os gaa derop og dø med ham.”

Og de vandrer fremad ufortrøden
mod Judæa Land, den lille Flok,
de vil følge Mesteren til Døden,
thi i Jesus Kristus har de nok.
Lidende til Jesus Kristus finder,
Haabet vaagner i forknytte Sind,
medens Folkeskarerne ham binder,
gaar det dog imod Judæa ind.
(Johs.11,1—16)

“JESUS OPVÆKKER LASARUS.”

Her paa Vejen Martha Jesus møder
og udbryder fuld af Sorg og Nød:
“Nu jeg mistet har min kære Broder,
var du kommen, var han ikke død.”
Jesus svarer: “Sagde jeg dig ikke,
om du troede, du skulde se,
ogsaa denne Død jeg vil bortskikke,
thi nu skal du se Guds Herlighed.”

Martha gaar og til Maria melder:
“Jesus kommer, og han kalder dig.”
Grædekonerne med flere fædder
mange Taarer, mens de rejser sig.
Begge Søstre gaar, de følger efter
for at trøste det haardt ramte Hjem,
Søstrene mod Vejen øjet hæfter,
mens de imod Jesus stiler frem.

Søstrene for Jesus Sorgen lagde,
Jesus græder, de hans Sorg fornam,
Folket hvisker sammen, og de sagde:
“Se hvor Jesus dog har elsket ham.”
Jesus spurgte: “Hvor er han begravet.”
“Kom og se,” fra Søstrene det lød.
Folket sagde: “Hvi har han ej maget
dette, saa at denne ej var død.”

Jesus bød nu sine Følgesvende
med et Vink at tage Stenen bort.
Martha søgte dette at afvende,
mens hun sagde: "Se, han er alt sort,
Mester mærk, han stinker allerede."
Jesus svarer: "Martha, tro og bed,
jeg vil til min Gud i Himlen bede,
aabenbare dig Guds Herlighed."

Jesus takkede sin Gud og Fader,
bad for Folket, mens han hæver sig.
"Lad dem tro, naar Graven du oplader,
Fader tro, at du har udsendt mig."
Og han raabte, saa de alle hørte:
"Lasarus, du Døde, kom herud."
Han kom frem, de Klædet ham afførte.
Sandelig var Jesus sendt af Gud.
(Johs. 11,17—45)

"ET ORDSPIL."

Nogle bragte Bud til Præsteskaren
om det Under, Jesus havde gjort,
Satans Aand trods alt er i dem faren,
de har svoret ham at skaffe bort.
Andre kom til Tro om end ej mange
og sig slutter til den lille Flok,
men hans Fjender vil for alt ham fange,
falskelig, af Midler er der nok.

Man et snedigt Spørgsmaal sammenbrygger,
saa han fæddes kan ved Ja og Nej,
spurgte, mens han tog et Pengestykke:
"Skal vi svare Skatten eller ej."
Jesus gennemskuer deres Snarer,
spurgte: "Hvis er billedet man ser."
"Kejserens", det lød, og Jesus svarer:
"Giv saa Gud og Rom, hvad deres er."

Budet Svaret frem for Raadet lagde,
og man undredes ved den Besked,
"hele Folket følger ham," man sagde,
"hvis han længe bliver saadan ved."
Hadet vokser, og man lægger Planer
om, hvordan man ham kan slaa ihjel,
Jesus deres onde Anslag aner
og drog bort til andre Egenes Vel.
(Luk. 20,19—26)

"JESU INDTOG I JERUSALEM."

Jesus vandrer gennem tørre Egne,
Folket flokkes, og hans Ord dem naar,
træt, forvaaget er han ved at segne,
ofte han sin nære Udgang spaar,
nu han stævner op mod Tempelstaden,
Paaskefestens Højtid stunder til,
tit man standser ham paa Landsbygaden,
men til Tempelfesten hjem han vil.

Folket hører Rygtet om hans Komme,
hele Landet stævner jo til Fest,
halte, blinde, Hyklere og fromme,
alle møder frem, som de kan bedst.
Man vil se den Mand, som trodser Døden,
som kan gaa paa den oprørte Sø,
som kan mætte Tusinder i Nøden,
af en Smaadrengs Kurv med Fisk og Brød.

De ham møder oppe ved Betfage,
tæt ved Oliebjergets grønne Skrænt,
Jesus peger paa de flade Tage,
siger: "Gaa og mig et Æsel hent."
Og Disciplene ham Dyret bringer,
over Æslets Ryg et Klæde laa,
Ejermændene ikke med dem tinger,
stille Jesus satte sig derpaa.

Ridende han kom, som der var skrevet,
 stille og sagtmødigt paa et Føl,
 Blade man af Palmens Gren har revet,
 hist fra Krattet lyder sagte Brøl.
 Folket jubler: "Hil dig, du vor Konge."
 Barnet kaster Blomster fra sin Favn,
 "Hosianna", raaber højt de unge,
 "du, som kommer hid i Herrens Navn."

Mange breder Klæder ud paa Vejen,
 Grene vifter under Jubelraab:
 "Hil dig Konge, hil dig du vor egen,
 Hosianna, Davids Søn, vort Haab."
 Barnestemmer gamles overdøver,
 uskyldsrene tindrer deres Blik,
 medens voksnes Tilraab ham bedrøver,
 mødes han og de med Smil og Nik.

Jesus græd, da han kom nær til Staden,
 Æslet standser, som om det forstod,
 ret foran ham ligger Hovedgaden,
 Kedron risler nede for hans Fod.
 Jesus er af Skuet stærkt betagen,
 med sin Graad han endnu sagte stred.
 Nu han raaber: "Kendte du dog Dagen,
 denne Dag, som tjener til din Fred.

O, hvor ofte vilde jeg dig samle,
 om du kendte blot din Naadetid,
 samle dine unge, Børn og gamle
 under Dagens haarde Kamp og Strid.
 By, hvorfor vil du dig ikke bøje,
 By, hvor Konger og Profeter tren,
 du skal slettes ud paa dine Høje,
 saa der ikke lades Sten paa Sten."

Jubelraabet: "Se, din Konge kommer,"
 bruser over Byens Gader ind,
 selv ved Templet Raabet ej forstummer,
 ej de kendte deres eget Sind.
 Jesus hen for Templets Forhal rider,
 Brus af handel ham i øret rev,
 ind imellem Boderne han skrider,
 mens han dem af Helligdommen drev.

Og han raabte: "Hvilken Kræmmerhule,
 det var tænkt som Folkets Bedehus,
 I har gjort det til en Røverkule,
 hør selv hvilke Raab og hvilket Sus."
 Børnenes "Hosianna" stadig lyder,
 "Hosianna, hil dig Davids Søn."
 Præsterne dem hadske det forbyder:
 "Der er ikke Ro til Bod og Bøn."

Men man satte Jesus haardt i Rette,
 raabte: "Hvorfra har du denne Magt?"
 Jesus ogsaa dem et Spørgsmaal satte,
 byder dem at give nøje Agt:
 "Sig mig, var Johannes' Daab fra Himlen?"
 Men de tænkte: "Svarer vi ham Nej,
 maa vi frygte hele Folkevrømlen,
 Folkets Hob vil tage svært paa Vej.

Svarer vi ham, at den var fra oven,
 spørger han, hvi troede I da ej."
 Han har givet dem et Skud for Boven,
 derfor vælger de en anden Vej,
 de ham svarede: "Vi ved det ikke,"
 mens forlegne de sig ser omkring.
 Jesus sagde: "Lad saa dette ligge,
 ved hvad Magt jeg øver disse Ting."

Raadet samles, og man Sagen drøfter,
 Forslag efter Forslag stilles op,
 Kaifas imod Jesus Stemmen løfter,
 der for Jesu Værk maa sættes Stop.
 Længe har man Lovens Bogstav tolket,
 men nu taler han profetisk Sprog:
 "Det er godt, at Jesus dør for Folket,
 ellers vist dem alle Døden slog."

(Matt. 21,1—27)

"NADVEREN INDSTIFTES."

I et Hus tæt ved det skønne Tempel
 Jesus med Discipelflokken sad,
 Jesus gav et blivende Eksempel,
 inden han med dem Bordbønnen bad.
 Han tog Vand og toede deres Fødder,
 hvad der ellers var en Tjeners Lod,
 denne simple Gerning Peder støder,
 nej, han aldrig Jesus det tillod.

Jesus siger: "Jo," mens Peder skænder,
 "ellers har I ej i Sønnen Del."
 "To saa ogsaa Hovede og Hænder,"
 raaber Peder, "rens mig fuldt og helt."
 Jesus sagde: "Den, som jeg har toet,
 han er ren paa Hoved, Sjæl og Krop,
 se, jeg har jer noget nyt betroet,
 gør selv dette naar jeg tages op.

Naar jeg, Herren, toede Eders Fødder,
 Tjenerne bør gøre ligesaa,
 husk mit Ord, saa Tjenersindet gløder,
 dette ene i min Gerning laa.
 Sandelig, en Tjener er ej større
 end sin Herre og et Sendebud,
 kan ej mindre end sin Herre gøre,
 salig den, som agter paa mit bud."

Paaskelammet stod for dem paa Bordet,
 man har lagt sig, som det da var Skik,
 Jesus rejser sig og tager Ordet,
 alle søger hungrende hans Blik.
 Resten lyder, som naar Jesus beder:
 "Hvor jeg længtes efter denne Stund
 for at spise Paaskelammet med Eder,
 før jeg lægges ned i Dødens Blund."

Han tog Brød og brød det, mens han siger:
 "Tager dette, dette er mit Kød,
 det er Mad for Sjælene, som higer
 efter Kraft, thi det er Livets Brød."
 Jesus tog en Kalk, som Skaalen hedder,
 skænker dem af Druens klare Vin:
 "Dette er mit Blod, som gives Eder,
 derved bliver Eders Hu som min.

Naar af Fristelse og Nød I trænges,
 spis og drik jer til Frimodighed,
 det er Mad for Syndere, som længes,
 ihukom min Død og kæmp i Fred.
 Se, jeg gaar til min og Eders Fader,
 der er ogsaa Eder Sted beredt,
 jeg til Aanden Eder overlader,
 i hvad Nød I maatte være stedt.

I er rene, men dog ikke alle,
 een af Eder vil forraade mig,
 han har set mit Liv, men vil dog falde,
 til det Onde han bereder sig."
 Men de spurgte: "Hvem, sig os det kære."
 Jesus svarer: "Den, som nu faar Brød."
 Judas fik det, denne maa det være,
 de dog ej forstod, hvad det betød.

Præsterne har lovet Folket Penge
for at sige, hvor man Jesus fandt.
Judas, Jesu Ven, har vidst det længe,
Fristeren nu over Judas vandt.
Satan foer i Judas her ved Bordet,
han stod op, det skete i en Fart,
Jesus vendte sig til ham med Ordet:
"Judas, hvad du tænker, gør det snart."

Judas gik, det blanke Sølv ham lokker
ud i Syndens Mørke, det er Nat,
Fristeren hans Hjerte helt forstokker,
han har valgt, og Mammon er hans Skat,
Tredive Penge, gemt til Tempelblokken,
var den Pris, han for sin Herre fik,
af Begærets Ild hans Sjæl er drukken,
og paa Trods han ud i Synden gik.

Det, som skete, Jesu Hjerte trykker,
ængstelige Tanker gik og kom,
Judas' Fald hans Hjertefred forrykker,
hans Daiseipel Judas' Plads staar tom.
Men da siger han med Smil om Munden:
"Nu er Sønnen herliggjort i Gud,
om et lidet kommer Offerstunden,
dog, jeg har endnu til jer et Bud.

Dette, at I elske skal hverandre,
ligesom Guds Søn har elsket jer,
dette Bud I ikke maa forandre,
eller Pagten, som er stiftet her,
thi derpaa Disciplene skal kendes
paa indbyrdes Tro og Kærlighed,
dette Mærke skal i Hjertet brændes,
"Aandens Enhed, Aandens Pant og Fred."

Længe, flere Timer sad de sammen,
Jesus talte, alt mens Tiden skred,
der er spist og takket og sagt Amen,
Jesu Ordstrøm bliver stadig ved.
Han har talt om Vintræ og om Grene,
som et Billede paa sig og dem,
i sin Menighed han vil forene
sig med den, indtil den komme hjem.

Han har talt om Verdens Had og Trængsel,
om Forfølgelse, om Mord og Brand,
om sin Genkomst, om sin store Længsel,
efter Tiderne i Himlens Land.
Han har Verdens Lys og Salt dem kaldet,
talt om Soningen og Syndens Sold,
Timeglasset er til Skiftning faldet,
Gud han beder tage dem i Vold.

Og nu hører de ham kærligt sige:
"Jeg skal ikke smage Træets Frugt,
før jeg faar den nye i Guds Rige,
der, hvor Trængsel er af Glæden slugt.
I skal ikke lades faderløse,
jeg vil komme hid til jer igen,
og da skal af Livets Drik I øse,
og modtage Kraft af Eders Ven.

Frygter ikke og forfærdes ikke,
tror paa Gud, som Fader, svigt mig ej,
ved min Bortgang vil jeg Aanden skikke,
som skal kaste Lys paa jeres Vej.
I min Faders Hus der er en Bolig,
jeg gaar bort for at berede Sted,
der vi sammen skal igen fortrolig
dele Himlens Herlighed og Fred.

Og min Fred jeg Eder efterlader,
ikke den, som Verden giver jer,
frygt kun ikke, tro paa jeres Fader,
bed i Tro, om hvad I savner her.
Jeg har Helvedes og Dødens Nøgler,
kun de onde skal forvares der,
I skal være Menighedens Søjler,
til for Dommen alle Folk man ser.

Se, nu har jeg sagt jer, hvad der kommer,
I har troet, hvad I haver set,
tvivl ej heller, naar min Røst forstummer,
for at I maa tro, naar det er sket.
Lad os synge Hymnen, som vi plejer,
syng kun, selv om Dagene er graa,
i min Fred, I Livets Fylde ejer,
lad os derpaa rejse os og gaa.”
(Johs. kap. 13—17)

“GETSEMANEKAMPEN.”

Efter Aftensangen ud de træder,
mod Getsemane man frem sig stred,
Duggen falder tyst, Naturen græder,
Jesu afskedstale stak og sved.
Ud de vandrør til de kendte Steder,
gennem Dalen over Kedrons Bæk,
tavs og indadvendt dem Jesus leder,
til de træder gennem Havens Hæk.

Jesus sagde: “Sæt jer, mens jeg beder,
bed med mig i denne tunge Nat,
Fristeren er ude efter Eder,
han har alt sin Hjælper Stævne sat.
Jeg er dybt bedrøvet indtil Døden,
bliver her og vaag en Stund med mig,
jeg er ængstelig i Sjælenøden,
Fjenderne har sammenrottet sig.”

Jesus ind i Havens Tykning haster,
dybt han rystes i sin rene Sjæl,
han sig ned paa Knæ paa Jorden kaster,
han alt skuer Korsets haarde Fjæl.
Og han bad: “Min Fader, kan det tænkes,
da gaa denne Kalk min Sjæl forbi,
kan det ikke, lad til dig mig lækkes,
styrk mig da og gør for Angst mig fri.”

Jesus gaar nu hen til sine Venner,
kalder heftigt i sin Sjælenød,
de ham hører knapt, de kun sig vender,
tunge Aandedrag imod ham lød.
“Sover I, skønt Fristeren jer truer,
kan I ikke vaage for en Stund,
kan I ej forstaa, hvorfor jeg gruer.”
De kun hørte halvt i deres Blund.

Atter gaar han bort, og atter raaber
Jesus til sin Gud de samme Ord.
Jesus beder, skønt han ikke haaber,
men han paa sin Faders Styrke tror.
Atter ud til Flokken han sig vover,
atter møder ham det samme Syn,
alle Vennerne betynget sover,
atter gaar han bag det tætte Bryn.

Og paany han paa sin Fader kalder,
dybt hans Hoved hviler i hans Haand.
Blod som Sved fra Jesu Pande falder
men da blev han styrket i sin Aand.
Se, en Engel træder til hans Side,
tørre Sveden fra hans Pandelok,
nu kan Jesus modig Døden lide,
Verdens Frelse er ham Lindring nok.

Jesus beder: "Kære, kære Fader,
findes anden Udvej af min Strid,
Aanden vil, men Kødet Døden hader."
Det er svært, og Kampen tager Tid.
Jesus hæver sig, han stille nikker,
"er det ikke muligt", føjes til,
"uden at til Bunds jeg Døden drikker,
ske din Vilje Fader, som du vil."

Jesus rejser sig, han skaren vækker,
siger: "Venner, sover I endnu,"
roligt han de trætte Haanden rækker,
nu er Jesus klar til Dødens Gru.
Der et Lys i Havens Gange flakker,
Flokken føler som et stille Gys,
Vaaben klirrer, og Soldater snakker,
Judas giver Mesteren et Kys.
(Matt .26,36—49)

"JESUS GRIBES."

Jesus spørger, hvem de leder efter,
og de svarer: "Har du ikke set,"
(Jesus øjet hen mod Judas hefter)
"Jesus, Kongen, ham fra Nazareth."
Jesus svarer: "Er det mig, I søger,
saa tag mig, men lad da disse gaa."
Angst de tænker: "Ham, monstro det spørger,
de sank ned i Skræk og for ham laa."

Jesus spurgte atter, hvem de søgte,
og de gav igen det samme Svar,
de maa deres onde Ærinde røgte,
Jesus sagde: "Det er mig, I har,
dagligt talte jeg Guds Ord til Eder,
men I ikke paa mit Ord gav Agt,
nu I Morderdaad mod mig bereder,
det er Eders Time, — Mørkets Magt."

Peder ser sin kære Mester truet,
uden Angst han træder Fjenden nær,
deres Adfærd har ham ilde huet,
rask han griber fra sin Lænd sit Sværd.
Inden nogen kan hans Daad forhindre,
har han hugget øret af en Svend,
Jesus tog det, som man vil erindre,
lægte Svenden Malkus straks igen.

Mørket ruger over Havens Gange,
Fakler blafrer under Vindens Sus,
Jesus lod sig uden Modstand fange,
Arvingen til Himlens Kongehus.
Fjenden lagde ham i Baand og Lænker,
men den Tjener, som fik øret lægt
er forandret, og med et han tænker:
"saa er denne dog med Gud i Slægt."

Og mens Nattens sidste Timer skrider,
føres Jesus til Jerusalem,
han er fattet, — færdig med at stride,
denne Jord er ej hans rette Hjem.
Een af elleve Disciple følger
langsomt efter i den tunge Nat,
uden Kjortel, sky, ham Mørket dølger,
han slap fri, da man paa ham tog fat.

Toget drager ind i Tempelstaden,
Jesus som en Fange Byen naar,
Folket sover, der er tyst paa Gaden,
Jesus føres ind i Kaifas' Gaard.
Vagten staar og leger lidt med Kaarden,
Morgentaagens Kulde er sat ind,
og nu tænder man et Baal i Gaarden
for at varme den blaaafrosne Kind.
(Johs .18,1—14)

“PETERS FORNÆGTELSE.”

Peter dulgt har sig til følget sluttet,
han trods alt vil være Jesus nær,
Pigen spørger, da hun har sig skuttet,
Peter, om han ej er “Gallilæer.”
Peter nægter, han tør ej bekende,
han er bange, og han skammer sig,
Pigen atter sig til Peter vende,
siger: “Jo, thi Maalet røber dig.

Du er sikkert en af hans Disciple.”
Han forbander sig og siger: “Nej.”
Peter lyver, skønt det i ham krible,
siger: “Kvinde, jeg ham kender ej.”
Hanen gol, og Jesus brat sig vender,
Øjet siger: “Kan du gøre sligt,”
Peter ryster, nu sig selv han kender,
han gaar ud og græder bitterligt.

Men Soldaterne til Jesus skotter,
de vil drive Grin med denne Mand,
de ham bandt for Synet, mens de spotter:
“Sig os, hvem der slog dig, hvis du kan.”
Og med mange andre Ting de prøver
ham at plage blot til Tidsfordriv,
Jesus tier, skønt de ham bedrøver,
han er træt og ej oplagt til Kiv.
(Johs.18,15—23)

“JESUS I FORHØR.”

Men da Vægterne “Femslaget” sloge,
samlede sig Statens vise Raad,
Byens ældste, Præster og Skriftkloge,
inden Paaske skal der øves Daad.
De ham spurgte: “Sig os, er du Kristus.”
(Folket strømmer til fra Sti og Vej)
Straks der lød et stille Svar fra Jesus:
“Siger jeg det, tror I mig dog ej.

Og hvis jeg om noget Eder spørger,
jeg dog ikke noget Gensvar faar,
og derfor I heller ikke sørger
for, at jeg min Frihed atter naar.
Men fra nu af skal jeg hisset sidde
hos min Fader, ved hans højre Haand,
og da skal jeg for mit Rige stride o
g paa Skyen komme ved min Aand.”

Hidsigt sønderrev de deres Klæder,
mens de spurgte: “Er du da Guds Søn?”
Gridske greb de Svaret og sig glæder,
da han svarer: “Ja, jeg er Guds Søn.”
Og den ene raaber til den anden:
“Hvad har vi nu Vidnesbyrd behov,
vi har hørt Bespottelsen af Manden,
han skal dø ifølge Mose Lov..

Byen vaagner, voldsomt høres Larmen,
Rygtet rundt i Byens Gader naar:
“Jesus fangen, staar med Baand om Armen
som en Nidding hist i Kajfas’ Gaard.”
Folket stimler sammen for at høre,
hvad nu denne sære Mand har gjort,
Arbejd, og hvad man har med at gøre,
glemmes over Rygtet, lægges bort.

En fortæller, Jesus vil nedrive
 Templet, deres skønne Helligdom,
 tænk saa dumt, det vilde Manden drive
 ind i Døden, dersom frem det kom.
 Det, som tog saa mange Aar at bygge,
 vil han rejse op i Dage tre,
 men nu staar han fangen denne stygge,
 nu vil snart som slagen man ham se.

Jesus føres bunden til sin Dommer,
 i Landshøvdingens det graa Palads
 Folket raaber, og Pilatus brummer,
 thi for Trængsel er der næppe Plads.
 Mens Soldaternes Kommando runge,
 Dommeren staar frem og slaar til Lyd,
 spørger: "Er du Jødefolkets Konge?"
 Jesus svarer: "Ja," trods Had og Spyd.

Udsagn, som man finder dertil egnet
 slynges mod ham, men han svarer ej,
 dermed har Pilatus ikke regnet,
 hidsig for han op og tog paa Vej.
 raabte: "Hvorfor svarer du dem ikke,
 skønt du hører, de anklager dig."
 Jesus næppe nok et Blik ham skikke,
 og Pilatus højlig undrer sig.

Der kom Bud: "Din Hustru staar herinde,
 hun er staaet op af Nattens Blund."
 Man Pilatus ser i hast forsvinde,
 hvad vil hun, hun have maa en Grund.
 Hun tiltaler ham, idet hun siger:
 "Jeg har døjet meget i en Drøm,
 vogt dig for ham," hun ophidset skriger,
 "tænk dig om og Jesus ej fordøm."

Vendt tilbage kom det som en Byge
 fra Pilatus: "Han har ingen skyld,
 men jeg vil ham lade haardt hudstryge,
 saa hans Krop skal blive som en Byld."
 Men de raabte: "Helt fra Gallilæa
 har man hørt, hvad denne Jesus gør,
 han oprører Folket i Judæa,
 hør os Høvding, denne dødes hør."
 (Luk. 23, 1—5)

"JESUS FOR HERODES."

Her Pilatus hurtigt kom til Aande,
 Raadvildheden af hans Ansigt gled,
 han har set en Udvej af sin Vaande,
 Jesus sendes til Herodes ned.
 Og Herodes glæder sig til Mødet,
 han er netop nu paa denne Egn,
 paa Forlystelser er Rigdom ødet,
 og nu skal han nyde Jesu Tegn.

Og han spurgte Jesus ud om meget,
 bad om Tegn, og hvad han ellers har,
 dog forgæves, skønt hans Ord er vejjet,
 thi han faar af Jesus intet Svar.
 Vred han klæder ham som Narrekonge
 mens han ønsker ham al Landsens Meen,
 sender ham tilbage med de tunge
 Lænker om de ømme trætte Ben.

Men fra denne Stund blev disse Venner,
 nu de mødes i et fælles Maal,
 de fandt sammen, de som før var Fjender,
 ved at fylde Jesu bitre Skaal.
 Gennem Tiderne det ofte hænder,
 Ondskab møder Ondskab uden Skel,
 mod alt helligt Verdens Ondskab brænder
 tændt af selve Satanas fra Hel.
 (Luk. 23, 6—12)

“JUDAS.”

Judas, som har holdt sig underrettet
om forløbet af sin Niddingsdaad,
angrer dybt og ønsker Synden slettet,
men nu ved han ikke mere Raad.
Dette Udfald har han ikke ventet,
Fristeren har bildt sin Slave ind,
at han sig en Fordel havde ventet
nu han ser, at han er ond og blind.

Han en Mand, Discipel skal han hedde,
har Messias, har Guds Søn forraadt,
han har tænkt, at Jesus kan sig redde,
han har paa sin egen Frelse traadt.
Hvad er Pengene, Alverdens Sager,
o, og saa har Jesus kaldt ham Ven,
“nu du er fortabt,” ham Satan plager,
“du ej kommer, hvor han nu gaar hen.”

Han staar op og gaar til Præsteskabet,
Pengene ham brænder i hans Haand,
han kun ser Fortabelsen og Gabet,
der for evigt sluge skal hans Aand.
Og han siger: “Hjælp mig, jeg har syndet,
at jeg har forraadt uskyldigt Blod,”
“Hvad,” de svarer, “har vi dig tilskyndet,
hvis er Skylden, at han ej bestod.

Red du nu din Mester, din er Brøden,
prøv, om du kan frelse ham fra Hel,
thi din Herre, han skal lide Døden
som besluttet, hvad du kendte vel.
Du er Manden, som vi kunde bruge
Judas, Pengene slog sjælden fejl,
mangen Sjæl for mindre lod sig sluge,
Verden kan i dig sig se i Spejl.”

Ofte hørte Judas Jesus kalde
Synder eller Skøge for sin ven,
nu han synes kun at falde, falde,
der er intet Haab for ham igen.
Hvad om han nu havde ydmygt sukket
til sin Herre med et opladt Sind,
mon da ikke Herren havde slukket
Helvedsbranden, og ham lukket ind

— i sin kærlighed og slettet Brøden,
atter mod ham rakt sin Frelserhaand.
Jo, men Judas' Brøde var til Døden,
han har Syndet mod den Helligaand,
thi hans Sind var uden sand Forandring,
han paa Trods mod Helligaanden stred,
derfor endte han i Synd sin Vandring,
derfor gik han til sit eget Sted.

Judas kaster Pengene i Blokken
hist i Templet, som det er bekendt,
Judas vandrer ud, og nu er Klokken
syv, hans Tid paa Jorden snart er endt.
Judas i et Træ sig hastig hænger,
han sig ser fortabt forladt i Gru,
et “Korsfæst” frem til hans Øre trænger,
han faldt ned som Død og brast itu.
(Matt . 27, 3—5)

“JESUS DØMMES.”

Jesus førtes ind for Dommersædet,
hele Folket om Pilatus staar,
Høvdingen har uden Grund sig glædet,
nu der Bud til Byens Ældste gaar.
Folket spotter, nogle rækker Tunge,
Jesus uanfægtet stod, — han tav,
men da han blev spurgt: “Er du en Konge,”
Høvdingen et værdigt Svar han gav.

“Konge, ja, men ej af denne Verden,
ellers Tjenerne vel for mig slog,
paa en Trone, skønt du ikke ser den,
for mit Rige jeg til Verden drog.
Thi mit Rige er et Sandhedsrige,
hvorom kun de faa udvalgte ved.”
Men nu hører man Pilatus sige:
“Hvad er Sandhed,” han er haansk og vred.

Og han siger: “Han er ikke skyldig,
sig mig, hvad har denne Jesus gjort.”
Nogle raabte: “Gjort, hans Skyld er fyldig,”
andre raabte: “Dræb ham, ham maa bort.”
Men Pilatus tier, tier længe,
denne Morddaad er ham dog forhadet,
Jesus kunde nu til Medynk trænge,
Selv disciplene har ham forladt.

Denne Venten Folkets Skrig forøger,
angst Pilatus ud til Folket gik,
snedig han endnu engang forsøger,
Jødefolket har en Højtidsskik.
Han staar frem, mens spørgende han prøver:
“Hvem skal gives fri til denne Fest,
Jesus eller Barabas, den Røver
og den Morder, I det kender bedst.”

Folket hidses op, man Jesus hader,
“Giv os Barabas,” de skreg og fnøs,
men Pilatus sagde: “Ham, som skader
hele Folket, skal han lades løs.”
Han forsøgte Jesus fri at kende,
men de raabte: “Barabas” igen,
“hvis du søger dig mod os at vende,
har du ikke Kejseren til Ven.

Nu Pilatus blev for Alvor bange,
han lod Jesus revse haardt og strengt,
og han sagde: “Se her, Eders Konge,”
Purpurkappen har han om ham slængt.
“Se et Menneske, som ej er skyldig,
gør da med ham, som I finder bedst,”
men de raabte: “Det er ikke gyldig,
tag du ham, korsfæst, korsfæst, korsfæst.”

Han tog Vand og toede sine Hænder,
og han sagde, medens frem han stod:
“Skal han dø, skønt Løven fri ham kender,
jeg uskyldig er i dennes Blod.”
Men de raabte: “Du er fri for Brøden,
uden Skyld for Romerrigets ørn,
og hans Blod skal indtil selve Døden
komme over os og vore Børn.”

Han ham dømte, skønt han ej det skyldte,
den uskyldige af Adams Køn.
Skyldnerbrevet med sit Segl udfyldte
over Verdens Frelser, den Guds Søn.
For de skyldige han maatte bløde,
aldrig er der hændet større Skam,
for al Verdens Synd han maatte bøde,
Himlens Konge, Jesus, det Guds Lam.

Og de flettede en Krans af Torne,
trykkede den paa hans Isse ned,
hele Folket stod som sammensvorne,
han alene uden Vrede stred.
Hvilke Ord der lød fra deres Tunge,
mens et Rør de lagde i hans Haand:
“Hil dig, hil dig, hil dig Jøders Konge,”
dybt paa Knæ de spottede hans Aand.

De ham spytter i hans ædle Aasyn,
 tager Kappen af hans nøgne Krop,
 haaner ham i hele Folkets Paasyn,
 Jesus tav og saa mod Himlen op.
 Det er sket, som det er profeteret,
 uden Lyd han for sit Folk sig gav,
 ikke med et Ord er protesteret,
 kun det ene staar der: "Jesus tav."
 (Johs. 18,28—19,1—16)

"KORSFÆSTELSEN."

Hør, der lyder Hammerslag bag Boden,
 Saven flæser i det haarde Træ,
 Splinter ryger Tømreren for Foden,
 Smuldet samler sig omkring hans Knæ
 Raat tilhugget er den svære Planke,
 Korset dannes af dets sejge Ved,
 Manden ej det skænker blot en Tanke,
 at det Kors er hele Verdens Fred.

Hastigt føres Jesus ud til Højen,
 kaldet Hovedskal og Golgatha,
 og fra alle Sider høres Støjen,
 Folket samles alle Vegne fra.
 Korset bærer han paa sine Skuldre,
 han er træt af Nattens Nød og Strid,
 raat Soldaterne omkring ham buldre,
 jager paa, thi knap er deres Tid.

Jesus synker sammen under Byrden,
 Blodet siver om hans Ansigt ned.
 Kvinder græder, og her ser man Hyrden,
 han ved "Bethlehem" var ogsaa med,
 og tæt ved man finder Jesu Moder
 blandt Disciple, hvor hun raadvild staar,
 Smaabørn efter blanke Stene roder,
 Hunde slikker glubske Jesu Saar.

Jesus retter sig og siger: "Kvinder,"
 han kan næppe for den haarde Tørn,
 "græd ej over mig, men jer besinder,
 over Eder selv og Eders Børn.
 Gør man dette onde ved det grønne
 Træ, hvad vil da med det tørre ske,
 og en Dag skal Folkeslægter stønne,
 skjul os Bjerger for den store Ve."

Folket raaber op som paa en Scene,
 handler, strides, snakker op og ler,
 men man tvinger Simon af Kyrene
 til at bære Korset, som han ser.
 Vel det skønneste en Mand har øvet,
 selv uvidende, som tit det sker,
 maaske var han glad, maaske bedrøvet,
 hvad var vi i Stillingen som her?

Tvende Røvere der alt var kommen,
 de skal ogsaa lide Korsets Død,
 Bøddlen staar og føler ned paa Lommen,
 nu Signalet til hans Gerning lød.
 Jesus bliver strakt paa Korsets Planke,
 uden Modstand han sig lægger ned,
 Armen strækkes ud mod Korsets Flanke,
 Røverne for deres Frihed stred.

Spigret gaar igennem Haandens Flade,
 Blodet ud igennem Saaret staar,
 med et Stød han Fødderne maa lade
 lægge ned, de lider samme Kaar.
 Korset rejses, Jesu Lemmer strækkes,
 der gaar gennem Folkets Hob et Gys,
 som til Favntag Jesu Arme rækkes
 rundt fra Hoben høres der et "Hys."

Hist en Kvinde tager til sit Hjerte,
det er Jesu sønderknuste Mor,
Jesus taler under voldsom Smerte,
men kun stedvjs høres kan hans Ord.
Folket lytter, Haand til øret fører,
Røverskrigene gør Mængden ør.
"Fader dem forlad," de Ord man hører,
"thi de vide ikke, hvad de gør."

Men nu hører man en Stemme runge:
"Se," paa Korset hænger der et Skrift,
"Jesus Nazaræer, Jøders Konge,"
af Pilatus sat, ved egen Drift.
Folket skreg: "Tag dette ned af Korset,"
deres Had dem ind mod Korset drev,
længe har de med Pilatus herset,
men han svarer: "Hvad jeg skrev, jeg skrev."

Folket spotter Jesus, og de sagde:
"Er du Jøders Konge, frels dig selv,"
Jesus tav, men Raabet ej sig lagde,
Spotten bruser mod ham som en Elv.
"Er du Kristus, kan dig selv du frelse,
stig saa ned af Korset paa vort Ord,
andre har du frelst og tilsagt Helse,
vis, at du er Kristus, og vi tror."

Nu den ene Røver raaber: "Kætter,
er du Kristus, frels dig selv og os,"
revsende den anden haardt ham retter,
siger, alle Lidelser tiltrods:
"Vi kun faar vor Løn, ihvad os hænder,
men den fromme her har intet gjort,"
han mod Jesus i sin Nød sig vender,
beder: "Herre, vend dig ikke bort."

Kære, naar du kommer i dit Rige,
tænk da paa mig usle, sorte Skam."
Jesus smiler, og han høres sige:
"Frygt kun ej, mit sønderknuste Barn,
sandelig jeg siger dig, min Broder,
du i Dag skal synge Herrens Pris,
Gud dig elsker mere end en Moder,
du skal følge mig til Paradis."

Mens Soldater om hans Kjortel spiller,
bander, spotter og fornedrer sig,
i Begærlighed ved Klædet piller,
ofrer han sit Liv for dem og mig.
Jesu Kjortel, vævet i eet Stykke,
vindes kun af een, som faar den hel,
Jesu "Fuldbragt", hele Verdens Lykke,
bliver kun den troende til Del.

Midt i Nøden finder han sin Moder,
hun har til Johannes klynget sig,
nu man hører Jesus sige: "Broder,
tag min Moder, som jeg giver dig."
Og Johannes giver hende Haanden,
dybt nedbøjet staar hun som i Bøn,
Jesus siger midt i Sjælevaanden:
"Moder, Kvinde, se, det er din Søn."

Klokken tolv, et Mørke ned sig sænker
over Landet og paa Golgatha,
rædselsslagne mange det betænker,
"Mørke netop nu, hvorfor, hvorfra."
Der er ogsaa mørkt i Jesu Hjerte,
Verdens Synder tynger paa hans Sind,
kan vel nogen ane denne Smerte
eller skue i hans Vaande ind.

Klokken tre er bleven, Jesus raaber,
 Mængden studser ved den sære Lyd,
 mest Disciplene, som endnu haaber,
 Svendene omklammer deres Spyd.
 "Eli, Eli, Lama, Sabaktami,"
 angstfyldt, fuld af Ve, det var for dig,
 det betyder, dog nej, hvad forstaar vi,
 "Gud, min Gud, hvorfor forlod du mig."

Men da skete det i Mængdens Paasyn,
 at som hine Ord han havde sagt,
 saas et klaret Skær paa Jesu Aasyn,
 og han raabte højt: "Det er fuldbragt."
 Ved sin sidste Kraft et Raab han sender
 til sin Fader, under Dødens Baand,
 som et Jubelskrig: "I dine Hænder
 Fader, Gud, befaler jeg min Aand."
 (Johs . 19,17—30)

"JESUS DØR."

Som en Konge han sit Hoved bøjer,
 med et Smil han lukker Øjet i,
 nu hans Fader højt sin Søn ophøjer,
 han har sejret, Kampen er forbi.
 Jorden skjalv, og Folk stod op af døde,
 Templets Forhæng splittedes i to,
 Ordet "Fuldbragt" kan for Døden bøde,
 og det var som Himles Himle lo.

Vagtens Spot og Haan med et forstummer
 over Tegnene ved Jesu Død,
 skræmte, det endnu dem forekommer,
 at hans Kongeord fra Korset lød.
 Høvedsmanden sagde, da han hørte Braget:
 "Han var sandelig Guds Søn,"
 som den første Hænderne han førte,
 bedende for Gud i stille Bøn.

Mængden haster ilsomt ind til Staden,
 det er sket, man bør sig føle rig,
 men der er ej Frydeskrig paa Gaden,
 stadig ser man for sig Jesu Lig.
 Kun Soldaterne er ladet tilbage,
 Underet dybt tynger deres Sind,
 Høvedsmanden ser man Spydet tage,
 jage det i Jesu Hjerter ind.

Jesus, Frelseren skal dø som Kriger,
 han ærbødigt under Korset tren,
 thi det gik Guds Lam, som Skriften siger,
 "der skal ej paa Lammet brydes Ben."
 Der er tyst og stille nu paa Højen,
 Jesus i en Klippegrav blev lagt,
 Josef tog ham uden Brask og Støjen,
 Nekodemus har ham Virak bragt.
 (Johs.19,31—42 / Luk.23,47—53)

"PAASKELØRDAG."

Der er stille, det er Paaske, Sabbat,
 Lammet slagtedes, som man var van,
 Blodet blev paa Stolpen strøget, for at
 mindes Frelsen af Ægyptens Land.
 Man har alle Lovens Paabud øvet,
 Synagogen ogsaa fik sin Part,
 den var ikke sjælden, graa og støvet,
 man har gjort sin Pligt af hver en Art.

Man har holdt sig stille efter Loven,
 nøje overholdt dens mange Bud,
 men man mærker ingen Kraft fra oven,
 alting ebber vanemæssigt ud.
 Tankerne har andre Steder været,
 særlig det, som brændte dem igaar,
 har i Nattens Løb dem dybt besværet,
 Timerne var lange som et Aar.
 (Luk. 23,54—56)

“OPSTANDELSEN.”

Hen mod Aften Præsterne er samlet,
Jesu Ord, de kommer brat i Hu,
Præsten har saa sært i Talen famlet,
der skal handles, det skal være nu.
Præsterne gaar samlet til Pilatus
med en Bøn om Hjælp i samme Stund,
siger: “Det er denne døde Jesus,
nogle Ord, som udgik af hans Mund.

Vi har samlet ind og bringer Gaver,
tag mod denne Skænk og skaf os Fred,
han har sagt, jeg skal opstaa af Graven,
det paa tredje Dag vil finde Sted.
Maaske vil Disciplene ham stjæle
og fortælle, at de har ham set
og forføre de naive Sjæle,
saa man tror, at ogsaa det er sket.

Folkehoben efter Daarskab tørste,
skulde ogsaa dette Ord slaa til,
blev det sidste værre end det første,
hør vor Bøn, og sig os, at du vil.
Sæt en Vagt af Mænd ved Klippegraven,
og du er for stedse vores Ven,”
end han tier, men han modtog Gaven,
som de havde stillet for ham hen.

Han dem svarer: “Ja,” han tør ej andet,
skønt han dybt foragter deres Spil,
snart han har en Høvedsmand bemandet,
sendt af Sted, før Natten stunder til.
Gravens Indgang blev med Sten forseglet,
Vagten sættes klædt i Jern og Staal,
Nattens Timer haver hen sig sneglet,
alle vaager om det tændte Baal.

Snart man venter Morgengry i Øster,
Baalet ulmer, er til Gløder brændt,
snart er Timen inde, og man trøster
sig til Lønningen, der er intet hændt.
Da med et man springer op og raaber:
“Se, det lyser, som det var alt Dag,
det er Kogleri, og vi er Taaber,”
man blev afbrudt af et Tordenbrag.

Klippen skjælv, der lød et mægtigt Bulder,
og en Engel ned til Graven steg,
brat til Jorden, skulder imod Skulder
Vagten rædselsslagne faldt og veg.
Lynet knitrer, det er klart som Dagen,
Englehænder kaster Stenen fra,
Vagten ligger som af Døden slagen,
“Han stod op, Guds Søn fra Golgatha.”

Paaskemorgensolen er opgangen,
han stod op af Gravens mørke Skjul,
Kristus ikke er af Døden fangen,
han sig hæver som en frigjort Fugl.
Han ej Dødens Lænker kunde holde,
frigjort nu han efter Striden stod.
Død og Djævel ham ej Meen kan volde,
Engle han sit Gravsted overlod.
(Matt. 27,62—28,1—4)

“PAASKEMORGEN.”

Kvinderne er ud til Graven gangen
i den aarle Paaskemorgenstund,
thi Langfredags—Rædslen holdt dem fangen,
ængstelige, knapt de faldt i Blund.
De vil salve deres Ven i Døden,
som det sidste Tegn paa Kærlighed,
værne om ham, om det er fornøden,
saa hans Legem hvile kan i Fred.

Brat de standser, frygtende ved Synet,
thi den store Sten er væltet fra,
slænget bort og kløvet som af Lynet,
skønt nu død, han har ej Fred endda.
Drevet frem, de angst sig nærmer Stedet,
det er tomt, den kære Grav er tom,
i et Hjørne ligger Hovedklædet,
de forvirret staar og ser sig om.

Tæt ved ligger Ligets Lindeklæder,
men hvor er den kære Jesus Krist,"
spørger man hinanden, mens man græder,
om man bare havde dette vidst.
Da med et dem Stemmer lød i Møde,
tvende Engle stod for deres Fod,
"Leder I om Jesus blandt de døde,
han er ikke her, thi han opstod.

Frygt kun ikke, Jesus Nazaræa
har nu Dødens Ve tilendebragt,
I skal finde ham i Galilæa,
I skal se ham der, som han har sagt.
Kom i Hu hvad han har talt til Eder,
at han vilde af sin Grav opstaa,
sig det til Disciplene og Peder,
skynd jer, han forud for Eder gaa."

Men de løb til Herrens faa udvalgte,
bragte Bud og Englens Ord beskrev,
de ej tror, hvad Kvinderne fortalte,
kun Maria Magdalene blev.
Stille hun ved Graven staar og græder,
hun kan ikke fatte Englens Ord,
Jesus Kristus frem for hende træder,
at det er en Havemand hun tror.

Og Maria bad med Graad ham sige,
hvor han Jesu Legem havde lagt,
Aanden tror hun fast er i Guds Rige,
hun har Salve med til Graven bragt.
Med et Ord: "Maria", Jesus svarer,
i et Nu hun ser, hvem Mander er,
Salven kaster hun imens hun farer
mod ham, raaber: "Jesus er du her," -

— vil ham favne, han det ej tilsteder,
siger: "Kvinde, vent en liden Stund,
til min Fader først min Vej mig leder,
efter denne Dødens korte Blund.
Gaa og sig: "Jeg gaar nu til min Fader,
farer op til min og Eders Gud," f
uld af Glæde Graven hun forlader,
bragte Herrens Brødre dette Bud.
(Johs. 20,11—18)

"GANGEN TIL EMMAUS."

Det er samme Dag men hen mod Kvædden,
tvende Venner gaar til Emaus,
Præsterne har Jesus sat i Fælden,
Dødens Fælde, — Dødens tavse Hus.
Ganske vist har Kvinder bragt et Rygte
om, at de har set et Englesyn,
men Disciplene dog begge frygte,
Tivlen tegner sig om deres Bryn.

Længe har de tvende snakket sammen
om, hvad der den sidste Tid er hændt,
om den Tid da alt var Fryd og Gammen,
disse Ting har sig i Hjertet brændt.
Da med et en Stemme til dem lyder,
Manden med de tvende Følge slaar,
han dem spørger, mens han Haanden byder,
hvad de taler om, imens de gaar.

Kleofas ham svarer dybt bedrøvet:
 "Er mon du alene fremmed her",
 Manden gør, som ofte han har prøvet,
 spørger: Hvilket", mens han paa dem ser,
 og de tvende Hjerterne oplukker
 ham fortæller alt, hvad der er sket,
 om det Haab som Gravens Kulde slukker,
 og hvad Kvinder har fortalt og set.

"O, I uforstandige", han svarer, "
 og senhjertede til Gud at tro,
 sig mig dog, hvor længe mon det varer,
 før Profetens Ord I lader gro.
 Burde ikke Kristus lide dette,
 Gud har sagt, at dette maatte ske,
 hør da, jeg vil hjælpe jer til Rette,
 saa I Kristi Herlighed maa se."

Han begyndte med, hvad Moses sagde,
 Herrens løfte alt fra Abrams Tid,
 Profetierne han dem udlagde,
 saa de atter slaar til Jahve Lid.
 Og de lytter og hans Ord annammer,
 men nu nærmer de sig deres Sted,
 han vil gaa, undseelig de stammer:
 "Herre, om du vilde blive ved.

Mester gaa med os, thi dagen hælder,
 bliv hos os endnu en liden Stund,
 fra dit Hjerte Livets Ord udvælder,
 som en Tak vi mætte vil din Mund."
 Snart han sad med dem ved Nadverbordet,
 men idet han Brødet for dem brød,
 takker og velsigner det ved "Ordet",
 som saa ofte før fra Jesus lød, —

— synes Loftet sig med et at højne,
 pludselig de saa, hvem Manden var,
 det var Jesu Ansigt, Jesu Øjne,
 det var ham, som Korsets Pine bar.
 Kun et Nu og Jesus er forsvunden,
 skønt han nys jo sad ved deres Bord,
 alt var glemt, og Glæden atter vunden,
 straks de hjem til Venneskaren for.

De dem fandt, de næppe er i Stuen,
 før de alle bryder ud i Kor,
 mens de to Discilpe staar med Huen,
 de har endnu ikke talt et Ord:
 "Hør hvad Glæde vi forkynder Eder,
 Herren er opstanden, det er sandt,
 evig sandt, thi han er set af Peder,
 Broder Peder atter glæden fandt."

Nu de to for Vennerne beretter
 og fortæller alt med megen Flid,
 dette dem i ny Forundring sætter,
 det er sket omtrent paa samme Tid.
 Man staar just og hører efter Peder,
 pludselig staar Jesus midt iblandt,
 og han siger kærligt: "Fred med Eder,
 ja, jeg er opstanden, det er sandt."

Og han ud sin Koftes Flige vender,
 saa de ser hans dybe Hjertesaar,
 rækker dem de gennemstukne Hænder
 saa de Vished ind i Hjertet faar.
 Atter siger Jesus: "Fred med Eder,"
 mens han løfter over dem sin Haand,
 og han aander paa dem, mens han beder,
 siger: "Tag imod den Helligaand."

(Luk. 24,1—49)

“THOMAS TVIVLER.”

Thomas var ej denne Dag til Stede,
men en Tanke fylder deres Sind,
de vil med det samme ham oplede,
han skal straks i Glæden vies ind.
Thomas tvivler, og hans Svar er aaben:
“Uden selv jeg ser, kan jeg ej tro,”
de forklarer, men maa strække Vaaben,
mellem Tro og Tvivl er der ej Bro.

Thomas siger: “Nej, det maa I vide,
dette Under kan jeg ikke tro,
før jeg stikker Haanden i hans Side,
faar mit Hjerte ej for Tvivlen Ro.
Før jeg ser de naglestukne Hænder
og faar set hans Sides aabne Saar,
ingen Tale fra min Tvivl mig vender,
brat han vender sig fra dem og gaar.
(Johs. .20,24—25)

“JESUS VISER SIG FOR DE ELLEVE.”

Otte tunge Dage for dem svinde,
Nat saavel som Dag er fuld af Strid,
alle elleve er samlet inde,
alle Døre laaset for en Tid.
Pludselig staar Jesus midt i Stuen,
mens ved Bordet om en Skaal de sad,
Thomas springer op og taber Druen,
højst forfærdet, skønt hans Sjæl er glad.

Jesus siger til dem: “Fred med Eder,”
og til Thomas: “Se, jeg for dig staar,”
griber ham om Haanden, som han leder
ind i Sidens dybe Hjertesaar.
Og sin gennemstungne Haand han vender
imod Thomas med et alvors Blik,
“se saa Thomas, se de Smertehænder,
jeg for din Skyld frit i Døden gik.”

Thomas ned sig kaster og udbryder,
medens Taarestrømme vælder ud:
“Herre, Herre, jeg min Tvivl fortryder,
du min Herre Jesus og min Gud.”
Jesus siger: “Tvivlens Sæd er groet,
nu du ser, du tror, hvad der er sket,
salige er de, som alt har troet,
inden de med Øjet har det set.”
(Johs. 20,26—29)

“FYRRETYVE DAGE.”

Mange Dage, cirka fyrretyve
vandrer Jesus hos dem ud og ind,
hans Opstandelse kan ingen lyve
bort, selv ikke haarde vantro Sind.
Legemlig han ofte er til Stede,
som en Aand og dog som Kød og Blod,
ingen kan hans Skikkelse oplede,
og han intet Spor sig efterlod.

Peder fik sit Kald som Folkefisker,
han skal værne Herrens Faar og Lam,
Jesus tit med Vennerne opfrisker,
hvad de havde hørt og set af ham.
Han blev set af store Folkeskarer,
fromme Sjæle saa hans stille Glans,
de velsignes, inden bort han farer,
de ej ser ham, de som ej er hans.
(1. Kor. 15 ,6)

“JESU HIMMELFART.”

Jesus vandrer stille over Sletten,
 hele hans Apostelflok er med,
 tolv ialt, men engang var de tretten,
 Judas gik alene til sit Sted.
 Jesus hen mod Oliebjerget stævner,
 tæt ved Byen og sin Fødestavn,
 han velsigner dem, idet han nævner
 hver Apostel ømt ved Vennenavn.

Jesus for dem hele Verden lagde
 og velsigner dem med Aandens Magt,
 nu han traadte frem, idet han sagde:
 “Mine Venner, giver nøje Agt,
 Gaa og gør alle Folkestammer
 til Disciple ved at døbe dem,
 lærer alle, som mit Navn annammer
 Evangeliet, som jeg bar frem.

I skal dem i trende Navne døbe,
 i Gud Fader, Søn og Helligaand,
 Syndernes Forladelse skal købe
 Sjælene af Mørkets Fyrstes Haand.
 Den, som tror, skal arve Livets Krone,
 jeg har hele Verdens Straf udtømt,
 alle Folk skal stilles for min Trone,
 den, som ikke tror, vil blive dømt.

Jeg har endnu noget jer at sige,
 gaar og bier i Jerusalem,
 I skal ikke bort fra Byen vige,
 indtil Vejen ligger lige frem.
 Jeg vil Helligaanden Eder sende,
 som alene jeg til nu har haft,
 gaa da ud og vidn til Jordens Ende,
 baaret frem af Helligaandens Kraft.”

Men da Jesus havde sagt dem dette,
 for han i en Sky til Himlen op,
 nu har Jesus Frelsen lagt til Rette,
 og tilbage staar den lille Trop.
 Han er borte, end de staar og stirrer,
 som et øde over Verden laa,
 da med et, et Syn dem sært forvirrer,
 de to Engle ser paa Jorden staa.

Og nu hører de dem midt paa Dagen sige:
 “Hvorfor stirrer op I saa,
 denne Jesus som nu er optagen,
 komme skal igen fra Himlens blaa.”
 Underlige Ord, de skal ej græde,
 op der steg en Tak fra deres Mund,
 og de vendte hjem med megen Glæde,
 han var borte, men kun for en Stund.
 (Ap.G. 1,1—12)

“TI DAGE.”

Livet gaar sin gang i Hovedstaden,
 Præsteskabet aander atter frit,
 Bedemanden staar igen paa Gaden,
 man er blevet denne Jesus kvit.
 Vel gik Rygtet, at han var opstanden,
 selv Soldaterne har det fortalt,
 ret omstændelig til en og anden,
 men nu tier de, de er betalt.

Han er ogsaa set af nogle Tosser,
 Kvinder, Fattigfolk og andet Pak,
 Haan og Stiklerier mod dem fosser,
 man gaar udenom det usle Rak.
 De er næsten alle uansete,
 kun en enkelt Præst og Skriftklog tror,
 man sig alt til deres Dom beredte,
 hos de fleste Hadets Ukrudt gror.

Man dem ud af Synagogen viser,
 Gadedrenge pifter og gør Nar,
 men i Hytter og paa Marmorfliser
 lever Folk, som Jesustroen har.
 De vel tædler knape et Hundred Stykker,
 som i Jesus Guds Messias ser,
 men man lover snart at faa de Nykker
 pillet ud med Vold, hvad saa end sker.

Men Apostelskaren stille bier,
 tales ved i Smug, og hvor de bor,
 og til Ukvemsord og Haan de tier,
 glad og tillidsfuldt de Herren tror.
 I en Sal, hvori de forhen plejer
 sig at samle under Livets Strid,
 venter de paa Helligaandens Sejer,
 her de samlet er den meste Tid.

Simon Peder og Johannes,
 Jakob og Andreas, Fillip og Thomas,
 Bartholomæus og Mattæus,
 Jakob, Alfæus' Søn, Simon Zelotes,
 Judas, Jakobs Søn, nogle Kvinder,
 Jesu Moder, Maria
 og hans Brødre.

Alle disse var endrægtigt samlet
 til vedholdende og ivrig Bøn,
 maaske har de lidt i Bønnen famlet,
 Løfterne de fik, var sagt i Løn.
 Troens Bøn steg op til deres Fader
 og til ham, som ved hans Side sad,
 Jesu sidste Ord dem ej forlader,
 de fik Troens Kraft imens de bad.
 (Ap. G. 1,13—14)

“PINSE.”

Pinsefestens skønne Tid er kommen,
 der er trængsel i den gamle By,
 overalt man hører Folkets Summen,
 Himlen straaier klar og uden Sky.
 Der er leet, tysset, snakket, skramlet
 og fortalt om alt, hvad der er hændt,
 alle Jesu Venner er forsamlet,
 Haabets Gnist i Hjerterne er tændt.

Da med et en sælsom Lyd man hører,
 som et Vejr før Stormen bryder løs,
 Vinden Suset over Folket fører,
 gamle Blade rundt for Foden strøes.
 Suset høres ind i Tempelhallen,
 sætter Hjerterne saa sært i Brand,
 og det fylder også Vennesalen
 som et Aandepust fra Mand til Mand.

Folket strømmer ud på Byens Gader,
 rem de kom fra Laage, Port og Hegn,
 uden Varsel man sit Hus forlader,
 man paany har set et Himmeltegn.
 Midt i Suset er en Lysning falden,
 og det mod et Sted i Gaden gled,
 overalt man hører Raaben, Kalden,
 Folkemængden imod Stedet skred.

Tunger som af Ild sig selv fordeler
 paa Apostlene, der hvor de sad,
 Folkehoben angst til Synet skeler,
 sad de ikke alle der og bad.
 Der er Stilhed i de gamle Sale,
 se nu der, den arbejdsvante Haand
 bliver løftet, og de høres tale
 fuld af Glød, fyldt af den Helligaand.

Alle talte, hvad de fik at sige,
 Ordet trængte dybt i Hjertet ind,
 Aandens Vidnesbyrd om "Kristi Rige"
 fyldte Folkemassens tusind Sind.
 Man forbavsedes ved, hvad man hørte,
 thi for alle deres Tale lød,
 som om de deres egen Tunge førte,
 mange stille deres Hjerne brød.

Dette er et Under, maa man sande,
 er ej de, som her er stævnet frem,
 Folkefærd fra alle Verdens Lande,
 som har valgt Jerusalem til Hjem.
 Og er ikke disse Gallilæer,
 jævne, gode, hjemmefødte Mænd,
 typiske som Jøder og Hebræer,
 alle rundet ud af Folkets Lænd.

Undrende hinanden ud man fritter,
 og fortæller, hvor man selv er født,
 her er Parthere og Elamitter,
 ders Sprog de hørte smukt og blødt.
 Folk fra Frygien og fra Kyrene,
 fra Arabien, Ægypten, Rom,
 alle Tungemaal de som forene,
 og Guds store Værk de taler om.

Nogle gribes, medens andre spotter,
 og dem regner kun for drukne Svin
 andre hen til Førerpræsten skotter,
 nogle takker Frelsens Gud som sin.
 Mængden lytter, stirrer som forvirret,
 hver har hørt sit eget Tungemaal,
 Præsten i sin Værdighed er tirret,
 mens han raaber: "Det er bare Skraal."

Da staar Peder frem og Ordet fører
 for de andre ti udkaarne Mænd,
 og paany de Hjemmemalet hører:
 "Hør mig Jøder, øret til mig vend.
 Ej er disse drukne, som I tænker,
 og i dag de har ej Vinen smagt,
 denne Paastand er Opspind og Rænker,
 men det er, hvad alt forud er sagt.

Det er Tegnet, hvorum Herren talte
 i Profeten Joels Spaadoms Bog,
 hvad der skulde ske, ved de udvalgte,
 I det selv kan se, om op I slog.
 Hør nu efter hvad jeg vil citere,
 Gud har forud talt, at I maa tro,
 læs Guds Lovbog og I finder mere,
 Gud har dermed villet bygge Bro.
 (Joel 3,1 og flg.)

*Og det skal ske i de sidste Dage, siger Gud,
 at jeg vil udgyde min Aand over alt Kød,
 og jeres Sønner og jeres Døtre skal profetere,
 og jeres unge skal se Syner,
 og jeres gamle skal drømme Drømme.
 Ja, endog over mine Trælle og mine Trællevinder
 vil jeg i de Dage udgyde min Aand,
 og de skal profetere.
 Og jeg vil lade ske Undere oppe paa Himmelen
 og Tegn nede paa Jorden,
 Blod og Ild og rygende Damp, S
 olen skal vendes til Mørke
 og Maanen til Blod,
 før Herrens Dag kommer, den store og herlige.
 Og det skal ske, at enhver, som paakalder
 Herrens Navn, skal frelses.*

Israelittiske Mænd, hør disse Ord: Jesus af Nazaret,
 en Mand, som Gud har udpeget for jer
 ved kraftige Gerninger og Undere og Tegn,
 som Gud gjorde ved ham midt iblandt jer,
 saadan som I jo selv ved,
 han blev efter Guds egen fastsatte Plan
 og Forudviden givet i jeres Vold,
 og ved Hedningers Hjælp naglede I ham til Korset
 og tog hans Liv.
 Men Gud gjorde Ende paa Dødens Veer og lod ham opstå,
 fordi det ikke var muligt,
 at han kunde fastholdes af Døden.
 Thi David siger med Tanken paa ham:

“Jeg havde altid Herren for Øje,
 thi han er ved min højre,
 at jeg ikke skal rokkes.
 Derfor glædes mit Hjerte,
 og min Tunge jublede,
 ja ogsaa mit Kød skal bo med Haab,
 thi du ville ikke lade min Sjæl
 blive tilbage i Dødsriget,
 ikke heller lade din hellige se Forraadnelse.
 Du har lært mig Livets Veje,
 du vil fylde mig med Glæde for dit Aasyn.”

Mine Brødre, lad mig faa Lov at tale frit til jer
 om vor Stamfader David, han er jo baade Død og begravet,
 og hans Grav findes hos os den Dag i Dag.
 Da han nu var en Profet og vidste,
 at Gud med Ed havde lovet ham,
 at af hans Efterkommere skulde en sidde paa hans Trone,
 forudsaa han, at Messias skulde opstaa,
 og talte derom og sagde,
 at hverken skulde han lades tilbage i Dødsriget,
 ej heller skulde hans Kød se Forraadnelse.
 Denne, det vil sige Jesus, har Gud ladet opstaa,
 derom er vi alle Vidner.

Efter at han nu ved Guds højre Haand er ophøjet
 og af Faderen har faaet Helligaanden,
 som var forjættet os,
 har han udgydt den, saaledes som I baade ser og hører.
 Thi David er ikke faret op til Himlene,
 men han siger selv:

“Herren sagde til min Herre:
 Sæt dig ved min højre Haand,
 til jeg faar lagt dine Fjender
 som Skammel for dine Fødder.

Saa skal da hele Israels Hus vide for vist,
 at den Jesus, som I korsfæstede,
 ham har Gud gjort baade til Herre og Messias.”

Da de hørte dette, stak det dem i Hjertet,
 og de sagde til Peter og de øvrige Apostle:
 “Brødre, hvad skal vi gøre?”
 Peter sagde til dem:
 “Omvend jer og lad jer døbe,
 hver især i Jesu Kristi Navn,
 til jeres Synders Forladelse,
 saa skal I faa Helligaanden som Gave.
 Thi jer gælder Forjættelsen,
 jer og jeres Børn og alle dem,
 som er langt borte,
 saa mange som Herren vor Gud vil kalde.”
 (Ap. G. 2,17–39)

Aandens Vejr har grebet mange Sjæle,
 Aandens Tale satte dybe Spor,
 ingen kan for Aandens Tugt sig fjæle
 eller modbevise Herrens Ord.
 Folket længtes efter Sjælehelse,
 Ilden blussede i Aandens Glød,
 mange lod paa denne Dag sig frelse
 og med Lovens gamle Træddom brød.

Tusind Gange tre lod straks sig døbe
 paa den første store Pinsedag,
 lod ved Jesu Vunder fri sig købe
 rive ud af jeg'ets Selvbedrag.
 Mange gik i Jesu Favn at ile,
 bange Sjæle fik Frimodighed,
 Tvivleren fik Troens sande Hvile,
 "Syndernes Forladelse og Fred."
 (Ap. G. 2,41)

"DEN FØRSTE TID EFTER PINSE."

Man holdt fast ved Bønnerne og Ordet,
 Brødets Brydelse og Aandens Baand,
 hver Dag samles Brødrene ved Bordet,
 mens man gav hinanden Broderhaand.
 Brodersind og Broderaand blev plejet,
 trængende og rig fik samme Del,
 mellem dit og mit der ej blev vejret,
 Velstand deltes ud til alles Vel.

Under Bøn og Sang man fik sin Føde,
 og der skete mange store Tegn,
 syge rejstes op ved ham, som døde,
 Hjerter blødtes op ved Aandens Regn.
 Sandelig var Jesus Kristus Kongen,
 død paa Korset, men dog ikke død,
 hans Opstandelse blev højt besungen,
 frit og frejdigt Vidnesbyrdet lød.

Hvor man mødtes, man hinanden hilser,
 Folket frygter, man ej Redning ved,
 hver Dag Herren flere Sjæle frelser,
 han er med den lille Menighed.
 Selv blandt Præster Aandens Tale fænger,
 Herren gaar sin Gang fra Sejr til Sejr,
 Aandens Gerning, som i Luften hænger,
 aldrig saa vel Verden sligt et Vejr.

Folkets Ældste, Præsterne de kloge
 kaldtes sammen for at holde Raad,
 vrede fyldt de sig for Brystet sloge,
 og de sagde: "der maa øves Daad,
 Disse Daarer hele Folket øder,
 hvis vi ej i Haardhed slaar dem ned,
 vi gør Folket vel, om vi dem døder,
 ellers faar de hele Mængden med."

Der er samlet Enighed i Raadet,
 men da træder frem Gamaliel,
 siger: "Haardhed har ej forhen baadet,
 se til Thevdas, ja, I ved det selv.
 Han forførte mange Mænd af Folket,
 men til sidst han paa sin Gerning laa,
 mange andre har et Anslag tolket,
 men dem alle gik det ligesaa.

Dersom disse har som hine fintet,
 falder deres Anslag af sig selv,
 Gud vil gøre deres Ord til intet,
 selv om nu de bruser som en Elv.
 Men hvis det, som disse Brødre sige,
 skulde være efter Herrens Bud,
 bør vi ikke deres Værk bekrige,
 lad os ikke stride imod Gud."

De ham svarer: "Vel, vi vil dig høre,
 men de revses maa og det til Gavns."
 Man lod Mændene for Raadet føre,
 bød dem ej at nævne Jesu Navn.
 Peter svarer: "Sig, om Ret I dømmes,
 skal vi lyde Herren eller jer,
 vi vil tale det, som vel sig sømmer,
 gaa Guds Ærinde, hvad end der sker."

Man dem lod for Folkets Øjne binde,
 Bødlen svinger alt den tunge Pisk,
 man kan intet andet Middel finde,
 men Apostlene bekendte frisk.
 Raadet ivrigt deres Paabud hævder,
 og Apostlene maa lide Nød,
 haardt og heftigt Præsterne dem revser
 og dem deres Vidnesbyrd forbød.

Glade gaar de bort fra Raadets Aasyn,
 selv om Ryggen smerter som en Byld,
 de er tugtet under Folkets Paasyn
 og vanæret haardt for Jesu Skyld.
 Uden Tøven Troens Strid de stride,
 vidner og formaner at staa fast,
 takker at de værdiges at lide
 denne Haan, Guds Ærinde har Hast.

Rundt Apostlene i Landet drager,
 stifter Menigheder her og der,
 bange Sjæle Troens Vej antager,
 man i Aandens Lys Messias ser.
 Rygtet om det store Pinseunder
 baner Vej for Lægmand og for Lærd,
 og fra fjerne Egne did man stunder,
 man vil se og høre Rygtets Værd.

Gud er kraftig hos sit Folk til Stede,
 selv af Præster kom der mange til,
 daglig samledes man for at bede,
 over Byen flammer Aandens Ild.
 Hadet slaar dog ogsaa ud i Luer,
 man paa "Vejens" Mænd gav nøje Agt,
 med et støre Opgør haardt det truer,
 Kampen mellem ny og gamle Pagt.
 (Ap.G. 5,43—42)

"STEFANUS."

Menigheden vokser ufortrøden,
 og der skyder ny Problemer frem,
 Mænd blev valgt til at afhjælpe Nøden,
 Stefanus, en Mand, blev en af dem.
 Han er fyldt med Aandens Kraft og Naade,
 han gør store Tegn i Jesu Navn,
 Herrens Aand han lod i Hjertet raade,
 og hans Visdom afhjælp Folkets Savn.

Atter fandt det onde Folk hinanden,
 og med Stefanus de ypper Kiv,
 deres onde Sjæl er fyldt til Randen,
 og de efterstræber ham hans Liv.
 De med alle Midler vil bekriige
 Stefanus, og snart en Vej de ved,
 de lod falske Vidner om ham sige:
 Han har talt mod Gud og dette Sted.

Stefanus man frem for Raadet fører,
 haardt og strengt han tages i Forhør,
 og det falske Udsagn straks man hører,
 Stefanus med et skal gøres mør.
 Han har sagt, at denne nye Lære,
 skal ophæve hele Mose Lov
 samt at Sæd og Skik man bort vil skære,
 man har dette Vidnesbyrd behov.

Raadet spørger, Stefanus dem svarer,
 frygtløs han for deres Ansigt staar,
 han ej ænser deres onde Snarer,
 Svaret ud til Folkemængden naar.
 Han vil ikke kives men forklare
 ud fra Lovens Bog, hvem Jesus var,
 "De kan selv det læse og erfare
 under Helligaanden," var hans Svar.

Hele Folkets Vandring han opruller
 helt fra Abraham til deres Tid,
 fyldt af Helligaanden Ordet sprudler,
 og hans Tale volder megen Splid.
 Han dem Folkets Liv og Færden tolker,
 Herrens Troskab, deres Troløshed
 til Gud, med sin Arv dets Land befolker
 og dem skaffer Rolighed og Fred.

Han beskriver Davids Kongerige,
 Salomons den skønne Helligdom,
 "dog den højeste," Profeten siger,
 "har ej Bolig i et Tempelrumn."
 Men Gud siger: "Himlen er min Trone,
 Jordens Kreds er Skammel for min Fod
 mon I mener ham at kunne sone,
 blot fordi et Hus I bygge lod.

Stille burde I vel gaa med Døren,
 haarde Halse, som I alle er,
 uomskårne Hjerter, Tanker,
 Eders Herre alle Vegne ser.
 Burde ikke Herrens Navn I hædre,
 I er mod den Helligaand i Strid,
 I staar altid mod som Eders Fædre,
 som de gjorde, saa er Eders Id.

Hvem af alle Tidernes Profeter
 har vel jeres Fædre ej forfulgt,
 I som de forfølger Guds Profeter,
 skulde jeres Idræt vorde dulgt.
 De ihjelslog dem, som "Ham" forkyndte,
 ham, hvis Mordere I alle blev, s
 om de gjorde, ogsaa I begyndte,
 da I Jesu Kristi Domsbrev skrev.

I som Loven fik ved Englelæber,
 I har ikke overholdt dens Ord,
 I Guds Tjenere for Dommen slæber,
 tro I følger Eders Fædres Spor."
 Rasende de knytter deres Hænder,
 thi hans Ord dem dybt i Hjertet skar,
 stirrer paa ham, mens de skærer Tænder,
 de hans Dødsdom alt besluttet har.

Stefanus er fyldt med Helligaanden,
 fuld af Glød han ser mod Himlen op,
 højt han siger, mens han løfter Haanden,
 (han ej hører deres: "Djævel stop.")
 "Se, jeg ser Guds Himmel aaben,
 Jesus Kristus ved Guds højre Haand,"
 Ordet druknede i Hobens Raaben,
 de er fyldte af den onde Aand.

Rasende de holdt for deres Øren,
 mens de raabte: "Bort med denne Mand,"
 fnysende de stred ham ud af Døren,
 ud af Byen til det aabne Land.
 Han blev stenet, ingen Mand ham skaaner,
 Præst og Læg, saavel som høj og lav,
 uden Medynk pibende ham haaner,
 som en Martyr Livet hen han gav.

Stefanus udbreder sine Hænder,
 beder: "Herre Jesus, tag min Aand,"
 han igen sit Blik mod Himlen vender,
 ramt til Døden synker ned hans Haand.
 Men paa Knæ han raabte til sin Fader,
 som sin Herre, som sin Gud og Ven:
 "Herre, du dem denne Synd forlader,"
 som han dette sagde, sov han hen.
 (Ap.G. Kap.6-7)

“FORFØLGELSEN.”

Jøderne har faaet Blod paa Tanden,
nu skal der for Alvor gøres op,
deres Vildskab nu har naaet Randen,
Døden hærgede den lille Trop.
Om hvor mange Biblen ej beretter,
men dog, at der øves Vold og Mord,
Skriftens Tale dette forudsætter,
Mørkets Engel over Byen for.

Da de store ej kan overvindes,
sættes Sagen ind imod de smaa,
de forfølges, hvor de saa end findes,
ingen mere aabenlyst tør gaa.
Menigheden over Landet spredes
og bekender frejdigt deres Tro,
ofte med det vantro Folk de stredes,
men dog blev der også bygget Bro.

Folkets store strækker deres Arme
ogsaa ud i Landets skjulte Krog,
intet Kup kan slukke deres Harme,
ingen nok saa frejdigt Tro forslog.
Hvor man træffer Jesu Kristi Venner,
drager man dem uden Skaansel frem,
bundne til Jerusalem dem sender
bort fra Børn og Hustru, Hus og Hjem.

Der var trange Kaar for Menigheden,
da Forfølgelsernes Floder kom,
mange alt har Grænsen overskreden,
thi det lille Hjem man freder om.
Nogle blev og rejste rundt i Landet
som et Lys og Salt og Herrens Tolk,
ogsaa mange rejste over Vandet
og bosatte sig hos andre Folk.

Gennem Trængslernes de mørke Tider
bæres Korsets Ord fra Kyst til Kyst,
Hedningfolket skal, mens Tiden lider,
alle høre Jesu Kristi Røst.
Kristi Blod kan dække alle Synder,
smaa og store, hver som gik og græd,
thi bag Korset evigt Liv begynder,
Martyrblod var Kirkens bedste Sæd.

Tusind Aar, ja næsten to er omme,
siden disse tro Martyrer faldt,
og til Tidens Tvivlere og fromme
Kristi Evangelium er talt.
Ingen Sjæl Guds Naadedyb udgrunder,
kun den Sjæl, som fast paa Korset tror,
faar sin Del i Kristi Naadeunder,
Del i Daabens Bad ved Aand og Ord.

Underfulde Kors, Guds Naades Tanke,
ofte har den Ve til Glæde vendt,
alle Folk skal prise Korsets Planke,
før er Herrens Gerning ikke endt.
Ofte under Sorg har Herrens Finger
peget ind i Mørkets dunkle Land,
men den Sjæl, som ej med Herren tinger,
bæres altid frem mod Lysets Strand.

Om man ligner Kefas Klippemanden,
faldt som han i Farens øjeblik,
om man ligner Thomas med Forstanden,
der ved Selvsyn atter Troen fik.
Om man er som begge, Tvivler, Tvilling,
Konge, Tigger, Lægmand eller Lærd,
om man har som Præst ja Pave Stilling,
alle har for Herren lige værd.

Om som Helgen man af alle kendes
 men faldt fra i Tidens Ragnarok,
 om man giver Livet til at brændes
 for at vinde Fred, det er ej nok.
 Kun et eneste for Herren vejer,
 deraf kan man vente sig sin Dom,
 at man Korsets Tro i Hjertet ejer,
 Tro var altid det, Gud spurgte om.

Stadig Evangeliet forkyndes,
 Gud er tro mod Slægten, som for vild,
 stadig der paa Trods mod Herren syndes,
 stadig trofast blusser Aandens Ild.
 Livets Ord skal vantro Hjerter vende,
 om end alt paa Jorden skal forgaa,
 Livets Ord skal naa til Verdens Ende,
 Livets Ord for evigt skal bestaa.

—0000—

Du Menneskesjæl, som paa Jorden bor,
 hører du Ekkoet, endnu det gjalder
 larmende vildt fra den Flok, som nedfor,
 hadefuldt Fyrsten paa Hævnen kalder.
 Hører du ikke de koglende Lyde,
 Menneskets Samfund med Gud vil han bryde,
 Menneske, fly for din egen Skyld.

Du Menneskesjæl, som paa Jorden bor,
 hører du Ekkoet, endnu der klinger
 jublende Sang fra det himmelske Kor,
 Ære og Pris, dig vor Gud vi bringer.
 Hører du Budet, vel knap du det skønner:
 "Før mig tilbage de frafaldne Sønner,"
 Menneske, lyt for din egen Skyld.

Du Menneskesjæl, som paa Jorden bor,
 engang skal du og blandt Engle være,
 jubelfyldt synge: "Gud Fader er stor,"
 eller, selv følge "Den mørke Herre,"
 Hører du ikke Guds Bøn i dit øre:
 "Maa jeg ej ind i mit Rige dig føre,"
 Menneske, hør for din egen Skyld.

Du Menneskesjæl, som paa Jorden bor,
 Tidernes Fylde, nu alt er oprunden,
 Frelsen beredt for den syndige Jord,
 Sønnen paa Golgathas Træ har den vunden.
 Hører det ud til Jorderigs Ende,
 Syndere tilbage til Gud kan vende,
 Menneske, kom for din egen skyld.

SLUT.